

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE MOORD BIJ DE TOWERBRIDGE

N° 2404

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Cord Lister genaamd RAFFLES DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Moord bij de Towerbridge

HOOFDSTUK I

DE RAAD VAN VIJF KOMT BIJEN

De rivier de Theems heeft, op haar mijlen lange weg naar de wereldstad Londen, talrijke aspecten, die onderling zeer verschillend zijn. Zij ziet er geheel anders uit bij Hammersmith, waar zij nog tussen oevers doorvloeit, die hier en daar nog landelijke kentekenen vertonen, dan bijvoorbeeld, in de buurt van de Tower-Bridge, waar het water bijna verdwijnt onder de overloed van sleepboten, platboomde vaartuigen, vrachtschuiten, en grotere stoomsche-

pen. Wie de Theems aanschouwt in de buurt van Richmond, bij haar intrede in de stad, zou niet willen geloven dat die stroom dezelfde is als die, welke ter hoogte van de Londense dokken, de Lower Pool vormt, een vrij aanzienlijke verbreding in de rivier, en die een groot aantal binnenhavens en dokken van water voorziet.

Het water lijkt hier geler dan elders, ook morsiger, bedekt met olie en allerlei afval, en hier heeft de Theems nog

maar heel weinig over van haar landelijke bekoorlijkheid. Hier ziet men nimmer punters, bemand met jonge heren en in het wit geklede jonge meisjes, noch wherry's, noch ranke, crêmekleurige motorbootjes, maar uitsluitend zolderschuiten, grauw en verweerd, onogelijke sleepbootjes met roestige pijpen, zogenaamde pramps, vaartuigen die op goed geluk op een vrachtje varen, en schepen van allerlei soort, ook veel buitenlandse.

De landelijke stilte heeft hier plaats gemaakt voor een oorverdovend lawaai waarin het snerpend gegil van de stoomfluiten de boventoon voert, geaccompagneerd door het geknars van roestige scheepskettingen, het gepiep van lieren, en het bonkend geluid van de kleine spoortreintjes, die tot vlak voor de schepen komen, waarvan de inhoud aan een der aanlegsteigers wordt gelost.

Op de plek waar deze vertelling een aanvang neemt, volgt de Totherhithestreet over een lengte van bijna tien kilometer de Zuidelijke oever van de rivier, waarvan deze verkeersweg slechts gescheiden is door een enkele rij huizen, waarvan de achtergevels voor het merendeel onmiddellijk aan het water grenzen.

Enige van die huizen hebben aan de achterkant een uitgebouwd bordesje, al of niet van een trapje voorzien, dat tot in het groezelige Theemswater reikt, zodat men die huizen desverlangd ook over het water zou kunnen bereiken. De meeste echter zijn pakhuizen, met kaarsrechte, gladde achtermuren, zonder enig uitsteeksel.

Op slechts enkele punten is Rotherhithestreet doorbroken door dwarsstraten, die dan tot aan het water doorlopen.

De voornaamste daarvan is zeker wel Hanover Stairs.

Het is, gelijk de naam reeds aanduidt, veeleer een trap dan een straat. De treden daarvan, meer dan twintig in getal, en ongeveer een meter breed, zijn wel vijftien meter lang, en dafen van het straatpeil af tot in het water. Ware de omgeving een weinig anders, hing er niet meestal de loden lucht van Londen boven, dan zou men kunnen wa-

nen, zich in Venetië te bevinden, dat soortgelijke trappen kent die echter meestal naar oude patriciërshuizen voeren, en niet naar een morsige kwalijk riekende dwarsstraat, in een der afzichtelijkste buurten van de wereldstad.

Het was in een huis, op nauwelijks dertig passen van die trap verwijderd, dat omstreeks tien uur in de avond van een donkere, sombere dag, een man ongeduldig heen en weer liep, in een vuil, schaars gemeubeld vertrek, op de eerste verdieping gelegen.

Het huis was een van die vunzige, dichtbevolkte woonkazernes, zoals men er duizenden vindt in de wijk van de dokken, en die merendeels bewoond worden door wat de Engelse man « unskilled labourers » noemt.

De man kon een jaar of dertig zijn, maar zijn gelaat vertoonde reeds de onmiskenbare sporen van een losbandig leven.

Toch was het te zien dat hij tot de beschaafde stand behoorde, althans behoord had, aan de wijze waarop hij zijn kleren droeg, en zich bewoog.

Zijn gelaat was heerszuchtig, en de groengrijze ogen, getuigden van een wrede inborst.

Hij had reeds een paar malen op zijn horloge gekeken, en een ongeduldige vloek geuit, toen plotseling enig gerucht daarbuiten, aan de kant van het water zijn aandacht scheen te trekken.

Hij knipte onmiddellijk het licht uit, trad naar het raam en sloeg het gordijn een weinig terzijde.

Bijna aanstonds daarop deed hij het raam open en keek naar buiten.

Een gedempt gefluit liet zich horen; een lang aangehouden fluittoon, gevolgd door twee kortere stoten. De man gaf aanstonds antwoord, bukte zich nog iets voorover, en keek toen, hoe een kleine vlet waarin vier of vijf donkere gedaanten neergehurkt zaten, tot vlak voor het smalle steigertje kwam glijden, dat zich aan de achterzijde van het huis bevond, omstreeks twee meter onder het raam.

De opvarenden van het vletje moesten een ladder bij zich hebben gehad, want plotseling, werd zonder enig geluid te maken, het bovendeel van de spijlen,

die met doek waren omwikkeld tegen de muur gezet. Nadat de man in de kamer het raam verder had geopend klauterden snel en onhoorbaar vier mannen naar binnen.

Er bleef nog een vijfde gedaante in het vletje achter, dat traag heen en weer schommelde op het met olievlekken bedekte water van de Theems.

De man daar in de kamer moest wel heel goede ogen hebben, want hij had de gedaante dadelijk ontdekt en vroeg aan de man die het eerst was binnengekomen, een grote, roodharige vent.

— Wie is dat? Wie hebben jullie meegebracht?

— Dat is Rita Nueva, chef, antwoordde de man zacht. Wij hebben haar meegenomen, omdat wij denken, dat u haar wel zult nodig hebben. Zij heeft belangrijke zaken mee te delen. Zij kent hem, zegt zij...

De bewoner van de kamer, scheen een ogenblik in bedaar te staan, en sloot toen het venster met de woorden:

— Dan zal zij toch moeten wachten. Nooit beraadslaagt de Raad van Vijf in tegenwoordigheid van anderen. Doe het gordijn dicht Mustard.

De grote, roodharige kerel gehoorzaamde, het licht werd weer aangeknipt, en de man die hier het eerst was geweest begon onmiddellijk, zodra zijn bezoekers zich om de wrakke tafel hadden geschaard en hem vol verwachting aankijken:

— Ik heb jullie hier ontboden om eens ernstig met jullie te praten. Er zijn hier in Londen gisteren dingen gebeurd, die niet langer geduld kunnen worden. Vier van onze beste mannen, en bovendien nog dat jonge uilskuiken van een Magnoll, zijn in een enkele haal door de Prinsemarij ingerekend. En dat is zijn werk geweest. Ik hoef hem zeker niet eens te noemen, is het wel?

Er werd slechts een dof gemompel gehoord, maar de uitdrukking in de ogen van de mannen, die op zulk een eigenaardige wijze hier waren binnengekomen, spraken voor zichzelf. Iedereen wist blijkbaar heel goed wie bedoeld werd.

— Ik zal jullie de zaak heel in het

kort even in herinnering brengen, ging de man voort die men als Chef had aangesproken. Wij hadden een puik zaakje op touw gezet tegen de juwelier Price. Alles was kant en klaar, de tunnel was zover gegraven, dat we alleen nog maar door de tussenmuur behoeften te boren en op het laatste ogenblik komt die vervloekte Raffles tussenbeide, en bederft het hele geval. En dat niet alleen, maar door zijn toedoen worden er vier van onze jongens buitengevecht gesteld. Dat is het ware woord; een van de vrienden van Raffles heeft hen zo toegetakeld, dat ze wel eerst naar het ziekenhuis zullen moeten, voor ze in de bajes terecht komen.

Hij wachtte een ogenblik terwijl zijn neusvleugels zich snel bewogen, en zijn gezicht vertrokken was van haat.

Toen vervolgde hij:

— Ik weet, dat in de afgelopen jaren velen van onze mannen gepoogd hebben een einde te maken aan de bemoelzucht van de « gentleman-dief ». Ha, ha. Een gentleman. Hij is niets beter dan wijzelf, met al zijn mooie praatjes, en hij is onze doodsvijand. Die pogingen zijn mislukt; wij behoeven er geen doekjes om te winden. Niemand scheen tegen hem op te kunnen. Maar nu hij zich na een lange rust, waarin ik hoopte dat de duivel hem gehaald had, weer met onze zaken heeft bemoeid, nu zal ik zelf eens een poging ondernemen, en als ik ooit tegenover hem kom te staan, waar dan ook, geloof dan maar gerust van Ralph Hawkins, dat hij van de gelegenheid gebruik zal weten te maken, en mijnheer Raffles zal beletten nog ooit zijn neus te steken in zaken die hem niet aangaan. Ik zou een moord kunnen doen als ik bedenkt, wat ons nu door zijn toedoen weer is ontgaan. Twee maanden hard werken onder de grond vruchteloos, vijf van onze mannen opgezouten, en tot overmaat van ramp 'n winstderving van een vijftigduizend pond sterling. O, als ik hem in mijn handen krijg...

— Dat is nu juist de zaak, chef, zei Mustard droogjes. Het is de truc hem in handen te krijgen. Hebben we hem eenmaal, dan komt hij er zeker niet meer

uit. Maar hoe krijg je hem? Dat is de kwestie.

— Ik heb jullie expres laten komen om daarover te spreken, antwoordde Pinkerton woest. Wij vormen de Raad van Vijf, men zal ons aansprakelijk stellen, als de zaken van de Rode Ster niet naar behoren marcheren, ik weet er genoeg die mij maar wat graag van mijn plaats zouden verdringen en die niet zouden aarzelen munt te slaan uit die laatste mislukte zaak, om mijn plaats in te nemen. Misschien is het hier wel de goede gelegenheid om een waarschuwing te laten horen. Wie de schoen past, die moet hem maar aantrekken.

Terwijl hij dit laatste zei, had Hawkins een snelle blik geworpen op een van zijn luitenanten, een tamelijk lange man met een schijnbaar onbeduidend gelaat, waarin echter twee sluwe heerszuchtige ogen schitterden, en dat nu en dan plotseling een uitdrukking verkreeg, die het begrijpelijk maakte, dat niemand van de bende de heer John Doherty tot vijand zou willen hebben.

Doherty keek op onbeschaamde wijze, en met een vreemd glimlachje op zijn dunne lippen naar zijn chef; hij trommelde zacht met zijn knokelige vingers op het tafelblad, en vergenoegde zich er mee even de schouders op te halen en op een lijzige toon te zeggen:

— Iedereen doet wat hij kan, chef.

— Natuurlijk; iedereen doet wat hij kan, herhaalde Hawkins. En dat ben ik zelf ook van plan. Ik roep iedereen tot getuige dat ik onmogelijk had kunnen voorzien, dat Raffles ons plan zou ontdekken. Hoe dat kon gebeuren weet ik nog altijd niet, maar het is gebeurd en de gevolgen waren voor ons noodlottig. Om kort te gaan, ik heb jullie hier ontboden om middelen te beramen, ten einde te beletten dat iets dergelijks zich herhaalt. Want men zou de spot met ons gaan drijven onder de jongens. Onze afdeling is nog niet lang geleden opgericht, en wij vormen een onderdeel van het Genootschap der Raven, dat weer een afdeling is van « Het Kwade Oog, » en ik ben niet van plan, tot de risée te worden van de onderwereld. En nu is mijn vraag: heeft iemand een voor-

stel?

Er kwam geen antwoord. De vier overige leden van het vijfmanschap keken elkander eens veelbetekenend aan en pas na enige tijd klonk het op dezelfde temende toon gegeven antwoord van Doherty:

— Je kon evengoed vragen of wij soms een voorstel hebben hoe je best en het vlugst een naald uit een hooiberg zoekt. Maar nu iets anders... Ik heb om half twaalf een afspraak en die zou ik niet graag mislopen, tenzij hier ernstige dingen moeten worden besproken. Zullen we maar niet liever opstappen?

Hawkins wierp hem een blik vol haat toe, en zijn vuist, die op de tafel lag, balde zich krampachtig, toen hij op doffe toon zei:

— Ik zou je raden, Doherty, geen grapjes te verkopen. Het is een ernstige zaak, die ernstig behandeld moet worden. Daarom herhaal ik: Weet iemand enig middel, om hem in onze macht te brengen, of liever om hem uit te vinden? Want is dat eenmaal gebeurd, dan volgt de rest vanzelf. Ik vraag mij af: Wie is Raffles eigenlijk, achter welk mom verschuilt hij zich? Waar houdt hij verblijf?

Weer bleef het stil op deze vragen totdat eindelijk Mustard antwoordde, terwijl hij mistroostig de schouders ophaalde:

— Het helpt niets chef, of wij daarover praten, want wie heeft hem ooit in zijn ware gedaante gezien? Niemand, voor zover ik weet. En daarom heb ik juist Rita meegebracht; zij is bij die zaak van Price betrokken geweest, zij is bijna een halve nacht in de macht van Raffles geweest en als er iemand is, die ons misschien iets verder zou kunnen helpen, dan is zij het. Ik zeg misschien, omdat je met een man als Raffles, nooit zeker van je zaak kunt zijn.

Een tijdlang keek Hawkins grimmig voor zich uit.

Toen zei hij onwillig:

— Ik betrek eigenlijk liever geen vrouwen in een zaak van zoveel gewicht, want meestal loopt dat verkeerd af. Op het gewichtige ogenblik verliezen zij het

hoofd en sturen alles in de war.

— Rita niet, chef, riposteerde Mustard. Die is slim en koelbloedig, en ze is een deksels knappe meid. We zouden het toch eens kunnen proberen.

— Nu vooruit dan, het is goed. Ik ben wel verplicht ieder middel aan te grijpen. Geef haar het sein, maar doe eerst het licht uit.

Het licht werd uitgeknipt, een der mannen ging naar het raam, opende het na het gordijn terzijde te hebben geschoven, en liet een zacht, afgesproken fluitsein horen.

De gedaante in het vletje, daar beneden bewoog zich, en een ogenblik daarna klauterde een donkerogige jonge vrouw, tegen het smalle laddertje op, stapte over de vensterbank de kamer binnen, en zei, zodra het gordijn gesloten en het licht weer ontstoken was:

— Zeg eens, jullie hebben me aardig lang laten wachten. Had dat niet wat eerder gekund? Of denken jullie soms dat het een lolletje is, om zo'n tijd met je neus boven dat stinkwater te zitten?

Hawkins wilde wat zeggen, maar de jonge vrouw sneed hem de gelegenheid af door te zeggen:

— Ja... ja... ik weet wat je zeggen wil. Mustard heeft me al ingelicht.

Hier ben ik, chef, en tot je dienst. Ik wist wel dat jullie me zouden roepen, en ik geloof dat je er geen spijt van zult hebben, want ik maak me sterk, dat ik wel een middel weet te vinden om Raffles op te sporen.

Terwijl zij sprak had zij een snelle blik gewisseld met John Doherty, die schijnbaar volkomen onverschillig in zijn stoel achteruit leunde.

Er was er maar een, die die blik gezien had, en dat was de roodharige Mustard. En hij besloot een oogje in het zeil te houden. Niet omdat hij zo zeer gesteld was op deze chef, dan wel omdat hij zou kunnen tijdig de partij kiezen van het overheersend gezag. In een genootschap als dit was het altijd raadzaam, de vriend te blijven van de sterkste.

Hawkins, die somber voor zich uit had zitten staren, keek nu de jonge vrouw

in het gelaat en vroeg:

— Waarom denk je, dat je Raffles zou kunnen terugvinden?

— Omdat ik gister nacht een hele poos in zijn macht ben geweest.

— Heb je hem al die tijd kunnen zien?

— Dat natuurlijk niet. Dacht je soms dat hij de rol van cipier zou uitoefenen? Maar toch lang genoeg, om zijn gelaatstreken te hebben kunnen bestuderen.

Hawkins haalde minachtend de schouders op, en zei ongeduldig:

— Als we het daarop moeten laten aankomen, kunnen we evengoed de vergadering opbreken. Het gelaat van Raffles bestuderen. Het is zuiver onzin. Natuurlijk is hij gisteren gegrimmeerd geweest, en zag jij niet zijn ware gezicht.

— Geen man is in staat om zich zo te grimeren, dat hij naderhand volkomen onkenbaar is, tenminste voor mij, heren Rita Nueva met vaste stem. Ogen kun je niet veranderen, en ik geloof zeker dat ik overal die doordringende, grote, grijze ogen zou weten te herkennen.

— Zo... zo... Je voornemen is dus, een soort onderzoekingstocht in heel Londen in te stellen, met haar meer dan tien miljoen inwoners? vroeg Hawkins spottend.

— Gaan wij er grapjes mee maken? vroeg de jonge vrouw koeltjes. Ik dacht dat die tijdens de bijeenkomsten der Raad van Vijf taboe waren. Natuurlijk is daar geen sprake van, chef. Ook zal ik het niet van het toeval laten afhangen of ik hem weer ontmoet. Neen, ik denk systematisch en volgens een vast plan te werk te gaan, maar het zou tot niets dienen als ik dat hier nu ging uiteenzetten, is het wel? Laat het gerust aan mij over, ik geloof je te mogen beloven, Hawkins, dat ik binnen een week met zoveel inlichtingen bij je kom, dat je de val kunt laten dichtklappen, en dan de prooi er kunt uithalen. En als je dan maar niet vergeet, dat het Rita Nueva is geweest, die je dat buitenkansje bezorgd heeft.

— Als je het zover brengt, Rita, zal ik je tonen, dat ik niet ondankbaar ben en bewezen diensten aan de Rode Ster weet te belonen.

— Dat hoop ik, zei Rita, met een glim-

lachje. Zij wendde hem de rug toe, zodat hij onmogelijk kon zien dat zij opnieuw een snelle blik wisselde met de man met het onbeduidende gezicht en de lijzige stem, John Doherty.

HOOFDSTUK II

EEN BEWOGEN NACHT

De leden van de Rode Ster verlieten het huis, waarin Hawkins hen ontvangen had op dezelfde geheimzinnige wijze, als zij er waren binnengekomen, namelijk aan de achterzijde, en door middel van de vlet die daar nog altijd rustig schommelde op het volle Theemswater, en dat hen binnen enkele minuten naar de overzijde van de rivier bracht, waar allen zich snel en zwijgend verspreidden, zonder afscheid van elkander te nemen.

Rita Nueva was met haastige stappen geheel alleen, door een donkere straat gegaan, zonder een enkele maal om te kijken.

Nu echter hield zij haar schreden een weinig in, keek voorzichtig achterom, en sloeg toen plotseling een smalle steeg in, waar het zo donker was, dat men ter nauwernood de oude huizen kon onderscheiden, die zich daar met moeite overeind schenen te houden.

Zij was er nauwelijks, of er klonken haastige stappen dicht bij haar en een mannenstem fluisterde:

— Ben jij het Rita?

— Ja, John. Laten we vlug doorlopen, ik zou niet graag willen, dat de anderen ons samen zagen.

— Waar zouden we rustig kunnen praten?

— Hier in geen geval. Je kunt hier geen hand voor ogen zien, niemand weet, of de muren hier oren hebben. Hawkins heeft nog al te veel vrienden, en ik behoef je zeker niet te zeggen wat er

met ons zou gebeuren, als de zaak ontijdig uitlekte.

Doherty dacht een ogenblik na, en zei toen zeer zacht:

— Ik weet al wat. Laten we naar de herberg van Rode Sam gaan, hij is een goede vriend van mij, en ik weet dat hij op onze hand is.

— Je hebt hem toch niets van onze plannen verteld? fluisterde de vrouw verschrikt.

— Maak je niet ongerust. Wat wij voornemens zijn dat weten voorlopig alleen wij beiden. Sam zal wel een kamertje voor ons hebben, waar wij rustig kunnen praten, zonder vrees voor luistervinken.

Dus naar Rooie Sam.

Zwijgend liep het tweetal het donkere slop teneinde, bereikte een oud pleintje, waar het nauwelijks lichter was, stak dit schuin over en kwam, na onder een koetspoort te zijn doorgegaan, in een andere straat, die wat beter verlicht was, maar niettemin tot de slechtst geplaveide straten van deze wijk behoorde.

Hoewel het reeds laat in de nacht was, klonken er uit een paar kroegen nog schorre kreten, gelach, en dronkemansgezang, bij de klanken van een versleten harmonika.

John Doherty was het eerst bij de kroeg van Rode Sam, die juist bezig was, een blijkbaar lastige klant te verwijderen die meer gedronken had dan goed voor hem was.

Met een paar ruwe scheldwoorden greep de waard, een ware reus, hem in de nek en wist hem tenslotte op straat te slingeren, met de woorden:

— Haal jij ergens anders je grapjes uit. Politieespion. En zet geen voet meer over mijn drempel, of het loopt slecht met je af. Zo, John? Zo laat nog bij de weg? Werk aan de winkel?

— Dat niet bepaald, Sam, antwoordde de ander glimlachend. Toen nam hij de waard een weinig terzijde, en vervolgde fluisterend:

— Geef me dadelijk een van je aparte kamertjes, ik heb met iemand te praten die me op de hielen volgt.

Rode Sam krabde zich even in zijn vuurrode haardos die hem op een zeer natuurlijke wijze aan zijn bijnaam had geholpen, en antwoordde toen mompelend:

— De zaak is dat ik het vannacht dekzels vol heb. Er is een vergadering geweest van « De Gele Muis ».

— Nooit van gehoord, zei Doherty een weinig ongeduldig. Wat is dat voor een illuster gezelschap.

— Pas op, man. Daar zou ik niet zo oneerbiedig over spreken als ik jou was. De Gele Muis is een echte Vereniging, met een Bestuur en Ledenvergaderingen, en statuten en de hele pataplan. En die statuten zijn drommels streng ook.

— Een Athleten-club? Een Liedertafel? vroeg Doherty minachtend.

— Man, man, je kunt wel zien, dat jij veel te lang uit onze buurt bent weggebleven. Jawel, mijnheer gaat om met fijne lui. Mijnheer zoekt het in de hoogste kringen. O, ik maak je geen verwijt, ga jij je gang maar. Maar wees voorzichtig.

— Heb je een kamer, of heb je er geen? vroeg Doherty, de ander met zijn felle ogen doordringend aanziende.

— Ik heb er een, omdat jij het bent. Een zaak van belang aan de hand?

— Van groot belang net zo goed voor mij als voor jou.

— Des te beter. Ga dan maar met mij mee, dan zal ik aanstonds de ander wel binnenlaten. Wie is die man?

— Het is geen man, het is Rita Nueva.

De waard liet een zacht gefluit horen en zei toen langzaam; de ander door zijn halfdichtgeknepen ogen aanziende:

— Rita Nueva? Zo, zo. Ik dacht dat jullie kwaad op elkaar waren. Nu houd je maar stil, mijn zaken zijn het niet. En je weet, jij kunt altijd op Rode Sam rekenen, waar het ook voor is.

— Is je dat ernst, Sam? vroeg Doherty, hem nog altijd met zijn rusteloze ogen strak aanziende.

— Heeft de oude Sam, jou ooit belogen, John? En kom nu mee. Ik wou dat het wat minder vol was vanavond maar daar kan ik niks aan doen.

Hij trok de bezoeker met zich mee de gelagkamer door, die vol bezoekers en vol rook was, en bracht hem door een smal deurtje naast het buffet in een donkere gang, vanwaar een trapje van vier treden voerde naar 'n insteekkamertje, dat met een klein venstertje op manshoogte uitzicht gaf op de gelagkamer. Het kon met een gordijntje worden afgesloten en Sam verklaarde dat het absoluut onmogelijk was, in de gelagkamer te verstaan, wat er in deze kamer besproken werd, tenzij men met opzet zeer luid ging spreken.

— Dat ben ik volstrekt niet van plan, zei Doherty laconiek. En haal nu Rita; zij zal niet begrijpen waarom het zo lang moet duren.

Sam liet zijn gast alleen, ging weer door de gelagkamer, en bracht daar een ogenblik later Rita Nueva binnen.

Hier en daar zwegen de ruwe stemmen aan de tafeltjes en menig oog keek de slanke, elegant geklede vrouw na, een zonderlinge wanklank in deze omgeving, temidden van deze berookte wanden, wankele tafeltjes, en de wees stank van slechte gin en goedkope sigaretten.

De vrouw haastte zich zoveel mogelijk, het gelaat pogende te verbergen in het bont van haar hoge kraag en zij haalde verlicht adem toen zij in het schaars verlichte opkamertje tegenover Doherty stond.

Rode Sam wendde een veelbetekenende blik van de een naar de ander, verliet toen de kamer, deed zacht de deur

achter zich dicht, en een ogenblik daarna zag Doherty, die een blik door het smalle raampje geslagen had, de reus achter zijn toonbank staan, naast een tenger, zwartharig vrouwtje met een kleur als van oud ivoor en verbazend grote, koolzwarte ogen.

Doherty ging zich eerst nog eens overtuigen, dat er zich niemand in het smalle gangetje naar het trapje bevond, deed toen de deur weer dicht, trok het gordijntje voor het raampje en begon aanstonds, zich recht tegenover Rita Nueva plaatsend, die op een stoel aan het kleine tafeltje was gaan zitten:

— Rita. En nu moeten er spijkers met koppen worden geslagen, Rita. Je hebt me gezegd dat je van mij houdt, en je weet dat ik dol op jou ben. In dat opzicht zijn we het dus eens. Je hebt gezien wat er met Hawkins aan de hand is... hij wil jou hebben en dat zou voor mij reeds meer dan voldoende reden zijn, hem uit de weg te ruimen. Maar er is meer. Ik wil zijn plaats innemen, en ik geloof dat ik daartoe het recht heb. Na de arrestatie van onze vorige chef, heeft Hawkins brutaalweg diens plaats ingenomen. Jij zelf kent de middelen die hij daartoe gebruikte. Het is geen eerlijke verkiezing geweest, er is geknoeid. En ook al was dat niet zo, ik acht hem niet de ware chef, die onze troep kan leiden. Hij heeft geen ondernemingsgeest, hij heeft geen hersens genoeg en het enige waaraan het hem niet ontbreekt is persoonlijke moed. Maar daaraan alleen hebben wij niets, en in dat opzicht ben ik minstens zijns gelijke. Deze opdracht van vannacht doet intussen de deur dicht. Geloof jijzelf nu in ernst Rita, dat je Raffles zoudt kunnen vinden?

De vrouw antwoordde niet dadelijk, en toen barstte zij uit, haar ogen fonkelend van haat:

— Ik moet hem vinden, en ik zal hem vinden.

— Dat heb ik dadelijk gedacht, het is wraakzucht die je zo vlug deed antwoorden, dat je hem wel zoudt ontdekken. Maar de waarheid is, dat je het even onmogelijk vindt als ik. Die opdracht van de Chef raakt kant noch wal, en hij had je even goed kunnen

vragen met een eierdopje het Kanaal leeg te scheppen.

— Dus veel fiducia in mijn capaciteiten heb je niet? vroeg Rita, in haar wiek geschoten.

— Dat zeg ik niet. Ik weet wat je waard bent, meisje, maar al was je nog tienmaal knapper, je kunt onmogelijk in het wilde weg naar die vervloekte zogenaamde «weldoener der armen en onderdrukten» gaan zoeken. Mocht je er echter wel in slagen, want per slot van rekening moet ook Raffles zijn zwakke zijden hebben, dan ben ik van plan, de eer daarvan geheel voor ons beiden te houden.

Stel je voor, dat Hawkins er zich op ging beroemen, de man te zijn, die Raffles te pakken heeft gekregen. Dat zal ik nooit dulden en daarom moet hij verdwijnen, en wel hoe eer hoe liever. Ik weet dat Sam op mijn hand is, en ook Mustard is mij geheel toegedaan. Dat zelfde geldt voor tien of twaalf van onze moedigste mannen, die al meer dan genoeg hebben van Master Hawkins.

— Een staatsgreep dus? vroeg Rita met een zacht lachje.

— Een staatsgreep met de volkomen vernietiging van het staatshoofd, antwoordde Doherty koel. Je begrijpt wat ik bedoel. Voor Hawkins en mij is er op deze wereld tezamen geen plaats. Een van ons moet verdwijnen, en ik zweer je dat niet ik dat zal zijn. En luister nu eens goed. Ik weet, dat Hawkins voornemens is, morgenavond de gewone vergadering te leiden van onze jongens, in de kelder onder de herberg van Moeder Jeffries. Hij mag daar niet komen. Je weet wat zijn gewoonte is. Hij gaat altijd per taxi tot aan Tower Bridge en vandaar gaat hij te voet verder en altijd dezelfde weg. Op de hoek van de Theemskade en Blackstreet is het gewoonlijk pikdonker. Aan het begin van Black Street die hij passeren moet, is een oud pothuis. Jij zorgt dat je hem op de brug schijnbaar toevallig ontmoet, en als je vlak bij het pothuis bent gekomen, zorg je dat je een sigaret in je hand hebt en vraagt hem om vuur. Hij zal dan moeten blijven staan. Ik zal achter het pothuis zijn

en de rest kun je aan mij overlaten.

Even keken de twee medeplichtigen elkander in de ogen, de vrouw hilverde even maar zei toen met een zwakke stem: Goed, ik zal er zijn.

— Afgesproken. En denk er om, dat je precies op tijd bent; kwart voor tien, want ik kan mij daar natuurlijk niet te lang verschuilen, omdat dat achterdocht zou kunnen wekken, maar hij is een man van de klok, en dat bespaart ons heel wat moeite. Je kunt je wandeling wel zo regelen, dat je precies om kwart voor tien op de plek bent, en spreek niet te zacht, zodat ik je stem kan herkennen.

Het gesprek was op een fluisterende toon gevoerd, en zij waren er zeker van, dat men hen onmogelijk had kunnen horen in de gelagkamer, waar 't luidruchtig genoeg toeging.

John Doherty stond nu langzaam op, deed een paar stappen naar de vrouw toe, en omhelsde haar lang en innig.

Toen ging hij naar het raampje, sloeg het gordijntje een weinig terzijde en keek in de gelagkamer neer.

Daar zaten nu nog een stuk of tien kerels, merendeels met gemene tronies, en ook nog een paar matrozen, terwijl Rode Sam zich gereed scheen te maken zijn zaak te gaan sluiten.

Doherty keerde zich naar de vrouw om, en zei steeds op dezelfde zachte toon:

— Er schijnen hier dingen gebeurd te zijn waarvan ik niets wist. Heb jij ooit van De Gele Muis gehoord?

— Vanavond voor het eerst. Cocaïne, opium en meer van dat goedje. Er moeten hoge lui achter zitten.

— Dat zei Sam ook al. Nu, laten wij maar gaan; het is al laat.

De vrouw was dicht bij hem komen staan en vroeg, haar brandende ogen in de zijne:

— Hoe denk je het te doen?

— Dat heb ik nog niet uitgemaakt, maar het moet stil en geluidloos gebeuren. Zacht en vlug. Van een revolver is natuurlijk geen sprake. Laat het maar aan mij over; hij zal die vergadering nooit bereiken. Kom, ga mee.

Hij opende behoedzaam de deur, keek

links en rechts, luisterde even, maar daar er niet het minste was te bespeuren, wenkte hij Rita. Beiden gingen het trapje af, kwamen in de gang en opende de deur van de gelagkamer, juist toen de straatdeur openvloog en een vrouw meer binnenstruikelde dan binnentrad, ruw voortgeduwd door een grote, zwaargebouwde kerel, die dreigend zijn vuist tegen haar ophief en bulderde:

— Durf jij je tegen mij te verzetten, slet? Je doet wat ik zeg, of ik sla je de hersens in.

De vrouw, jong nog maar met een verlept gelaat, kromp angstig ineens en wreef, schuw naar de bruto opziende haar schouder, die waarschijnlijk reeds in aanraking was geweest met zijn harde vuist. Toen zei zij met een stem, hees van angst en vrees, terwijl er een smekende blik in haar ogen kwam:

— Och toe, Tex, vraag alles, maar vraag me dat niet. Zou ik jou moeten helpen om een onschuldig kind in je macht te krijgen, terwijl je mij voor dank in een hoek zoudt trappen? Ik heb je altijd gediend als een slavin. Ik heb je geld gegeven om te kunnen spelen, ik ben om jou een verachtelijk schepsel geworden, maar dit kun je niet van mij vergen Tex. Laten de jongens oordelen, dat kun je niet.

— Dus nog tegenspreken? schreeuwde de man woest. Daar dan.

Hij had de vrouw beet gepakt en op de grond gegooid, en hief de voet met de zware laars op, om haar te trappen, toen hem dit belet werd door een andere man, die achter hem was binnengekomen en nu op rustige toon zei:

— Laat die vrouw met rust, lafaard, of je krijgt met mij te doen.

Stom verbaasd, met een blik van ongeloof in zijn kleine, haast dichtgeknepen ogen, wendde de kerel zich om en zag een man voor zich, bijna even groot als hij maar lang niet zo zwaar gebouwd en die er als een schipper uitzag, met een kinbaardje en kleine ringen in de oren.

Hij begon bulderend te lachen, maar hield daarmee ineens op, en zei dreigend:

— Zou je mij willen beletten om dat

serpent te straffen, als ze ongehoorzaam is?

— Ja, dat wil ik, zei de ander be-daard. Laat die vrouw met rust.

— Ik geloof waarachtig, dat de vent het meent, bulderde de man. Dan zal ik je laten zien, wat ik om jouw waar-schuwingen geef.

Weer lichtte hij de voet op, om de vrouw te trappen, die dodelijk verschrikt op de grond was blijven liggen en een seconde later lag hij vijf meter verder zelf op de grond, alsof hij was neer geveld door een bovenaardse macht.

Doodsbleek krabbelde hij overeind, uitte een gemene vloek, en er kwam een moordzuchtige uitdrukking op zijn breed gelaat met de roofdierkaken, toen hij met een loerende blik langzaam naar voren kwam, terwijl zijn rechterhand naar zijn broekzak ging.

De schipper moest hebben begrepen, wat de man van plan was, want hij was hem even te vlug af, wist de pols te grijpen van de hand die een groot mes omklemd hield, ontwong hem dit zonder de minste moeite, en velde daarop de bruit met zulk een geweldige kaak-slag, dat de man opnieuw neersmakte, ditmaal met het hoofd tegen een grote kachel sloeg en bewusteloos bleef liggen.

Het gehele toneeltje had zeker niet veel langer dan een minuut geduurd.

Maar toen Doherty zich tot Rita wendde, om glimlachend een opmerking te maken, zag hij tot zijn verwondering, dat zij doodsbleck was geworden. Haar ogen waren onafgewend op de bootsman gevestigd en toen trok zij snel haar met-gesel achteruit de donkere gang in en bracht er met moeite uit, hijgend en bevend:

— Hij is het, John. Hij is het.

— Wie bedoel je?

— Die man... die schipper... is Raf-fles. Ik weet het zeker. Het is zijn stem. Ik kan mij onmogelijk vergis-sen.

Doherty stond een ogenblik sprake-loos, maar toen schoot het hem te bin-nen, dat, naar het zeggen van de lie-den in de buurt John Raffles menigmaal vermomd en laat in de nacht de wijken der armoede en der schande bezocht

voortgezweept door een drang waaraan hij geen weerstand kon bieden.

Zijn schijnbaar zo effen, onbeduidend gelaat, vertrok zich tot een afschuwelij-ke grijns, toen hij in het donker zijn mond vlak bij het oor van de vrouw bracht en fluisterde:

— Kun je je niet vergissen?

— Onmogelijk. Het is zijn stem, het is zijn gestalte, het zijn zijn ogen, ik ben zeker van mijn zaak.

De man liet een kort lachje horen en zei koud:

— En zou je je vergissen, des te er-ger voor die vent, maar deze kans mo-gen wij ons niet laten ontsnappen. Vlug hem na, als het tenminste nog niet te laat is.

— Maar hij kent mij. Hij zal dade-lijk begrijpen wat je wilt.

— Dat is zo. Blijf dan hier; laat je niet zien; ik zal het alleen wel opknapp-en.

En terwijl Rita Nueva met bonzend hart alleen achterbleef in de donkere gang opende de bandiet weer voorzich-tig de deur en zag dat de varensge-zel, wie hij dan ook mocht zijn, zijn arm beschermend om de sidderende vrouw had geslagen en haar nu juist wegvoerde, nagestaard door blikken, die van alles uitdrukten, vrees, bewondering, woede.

Men liet de man echter ongemoeid, die op zulk een voortreffelijke wijze van zijn vuisten gebruik wist te maken, en zo trad hij dan met de vrouw naar buiten in de donkere straat.

In het Oosten begon de hemel zich zwak te kleuren met een schijnsel dat de nadering van de dag aankondigde.

De man sprak op zachte toon enkele woorden tot de vrouw, die schuw naar hem opzag, hem een dankbare blik toe-wierp, en toen wild snikkend wegsnelde.

De man was alleen. Hij bleef de vrouw nakijken, zette toen de kraag van zijn duffelsjekker op en liep zonder over-haasting de straat in een tegenoverge-stelde richting af.

Op een gegeven moment hoorde hij voetstappen, sluipende schreden achter zich. Wie de man ook was, hij scheen iemand te zijn, wiens instinct hem op

naderend gevaar wees. Hij wendde zich om. Maar hij was de helft van een seconde te laat.

Op tien passen afstand van hem stond een man, die een revolver ophief, even mikte en vuurde.

De schipper, dodelijk getroffen, wankelde even, bracht de hand naar de borst

en viel toen plat voorover in een modderplas, de armen terzijde gestrekt als een gekruisigde.

En nog voor het slachtoffer stil lag, nog voor de scherpe droge knal van het schot geheel was weggestorven, was de moordenaar een pikdonker slop binnen gesprongen, en verdwenen.

HOOFDSTUK III

BIJ DE TOWERBRIDGE

De volgende dag was zo mogelijk nog naargeestiger en somberder dan de vorige. Het regende bijna aan een stuk, en over geheel Londen hing als het ware een nevel van melancholie en eindeloze triestheid.

Het had zelfs lange tijd gemist, en pas tegen zeven uur in de avond was die bijna ondoordringbare fog opgetrokken en kon men althans weer behoorlijk zien, bij het licht van de vroeg opgestoken straatlantaarns.

Het was omstreeks acht uur, toen John Doherty en Rita Nueva elkander ontmoetten voor de deur van een Italiaans restaurant in Soho.

Het bendelid, had zijn minnares de hele dag niet durven bezoeken, uit vrees dat de politie misschien naar hem zocht.

Maar naarmate de uren verstreken, nam zijn zekerheid en zijn zelfvertrouwen weer toe.

Het was duidelijk dat hij zich noodeloos bezorgd had gemaakt.

Hoe zou het ook mogelijk zijn geweest, dat men juist hem als de dader had aangewezen?

Niemand wist iets van het korte gesprek in de donkere gang tussen hem en Rita, niemand kon enig verband zien tussen het korte gevecht dat de man in de kroeg van Rode Sam, daar in Southwark, geleverd had met de bruid, die nu gewond in een ziekenhuis lag en zijn

eigen vertrek.

Er was niemand op de plek aanwezig geweest toen het schot viel.

Neen, hij wist dat hij zich nu volkomen veilig kon gevoelen. Zijn stem was dan ook vast toen hij zacht zei:

— Alles loopt voortreffelijk, Rita. Wij hebben nog twee uren de tijd. Kom gauw mee.

— Is het, is het gebeurd?

— Vraag me nu niets, ik kan hier op straat niet met je praten.

Hij had haar onder de arm genomen, stak snel de straat met haar over, en liep op een standplaats van taxi's toe.

De chauffeur van de eerste wagen opende het portier, met een onverschillig gebaar en Doherty noemde de Tower Bridge als adres.

Zodra de taxi zich in beweging had gezet begon hij:

— Alles is goed gegaan. Van Raffles hebben wij niets meer te vrezen, als tenminste, kogels hun werk nog doen.

— Weet je zeker dat je hem goed geraakt hebt? vroeg Rita, die zich dicht tegen hem had aangedrongen.

— Midden in de borst, antwoordde Doherty met een lelijke grijns.

— Maar was het niet erg gewaagd? Ik kon zelfs het schot daarbinnen in de kroeg van Rode Sam horen. Toen ben ik maar gauw aan de haal gegaan.

— Er was niemand, zeg ik je. Pas

toen ik halverwege een pikdonker slop was, hoorde ik snelle voetstappen. Die waren natuurlijk van de mensen die op het schot kwamen toelopen.

— Maar ik heb alle kranten ingekeken en ik heb niets van het geval beschreven gevonden.

— Verwondert je dat? riep Doherty schouderophalend uit. Van zulke gevallen maken ze in die buurt niet zo'n ophef, en als het mogelijk is, halen ze er zelfs de politie niet bij. Ze zullen het lichaam wel dadelijk in het kanaal hebben gegooid, dat op vijftig passen afstand voorbij stroomt.

— Het is bijna te mooi om waar te zijn, zei Rita, zich even van hem afwendend en met haar donkere ogen peinzend naar buiten starend. Want bedenk eens, het is toch mogelijk, al is het niet waarschijnlijk dat ik, dat ik mij vergist heb, en dat het inderdaad niet Raffles is geweest.

— Natuurlijk, vergissingen zijn menselijk. Laten wij maar hopen, dat dit niet het geval is. Overigens zodra ik het kan doen zonder gevaar te lopen, zonder achterdocht te wekken, zal ik een onderzoek instellen om te weten te komen wat er met hem gebeurd is. En kom ik te weten, dat het slachtoffer gegrimeerd was, dat die zogenaamde varengast een pruik droeg of een vals baardje dan behoeven we toch zeker niet meer te twijfelen?

— O neen, dan was het stellig Raffles, die daar zo eensklaps de gelagkamer van Rode Sam binnenkwam.

— Dat is dus afgesproken. Nu over het zaakje van aanstonds. Ik zal je zo dicht mogelijk bij de Tower Bridge afzetten, misschien zul je wel een half uur moeten wachten, maar beter te vroeg dan te laat. Je mag hem in geen geval missen. Dat moet je maar voor de goede zaak over hebben.

— Ja, ben jij helemaal gereed?

In plaats van te antwoorden, dompelde Doherty zijn hand in de ruime binnenzak van zijn overjas en haalde daaruit een splinternieuw, sterk mes te voorschijn, in een lederen schede.

Het was een kort slagersmes, blijkbaar van goede kwaliteit.

— Mij dunkt dat dit mesje wel afdoende zal zijn, grinnikte hij. Als Hawkins dit tussen de ribben krijgt, dan zullen wij van hem nooit meer last hebben.

De vrouw had het mes een ogenblik in de handen genomen, draaide het om en om, en gaf een goedkeurend knikje.

Maar eensklaps keek zij hem aan en vroeg verschrikt:

— Dat mes is splinternieuw, heb je dat vandaag zelf gekocht?

— In eigen persoon, antwoordde Doherty glimlachend.

— Maar is dat niet erg onvoorzichtig? vroeg de jonge vrouw, haastig het mes weer in de schede stekend en hem teruggevend.

— Maar lieve schat, denk je soms dat ik zo dom ben geweest, mij niet eerst heel goed te vermommen? Ik heb het mes in Reading, zo wat vijf mijlen van Londen en ik had mij verkleed als een veedrijver. Die gebruiken veel zulke messen, en er werd dan ook helemaal niet op mij gelet in de winkel, waar het trouwens vrij druk was toen ik er kwam. Neen, op dit punt kunnen wij volkomen gerust zijn.

— En ben je ook volmaakt zeker, dat wij Mustard, Rode Sam, en nog zo'n stuk of tien andere op onze hand hebben?

— Absoluut zeker. Ik heb dit zaakje niet op touw gezet, alvorens mij eerst te overtuigen, hoe mijn kansen zouden staan als Hawkins er eens niet meer was. Hij is welnig getapt, en velen gehoorzamen hem alleen uit gewoonte of vrees. En de jongens weten wel dat de ruil hun alleen maar voordeel kan opleveren.

Hij zweeg plotseling om een blik op zijn horloge te werpen, keek toen naar buiten en zei, na het moordwapen weer in zijn binnenzak te hebben laten glijden:

— Over 'n kwartier zullen wij er zijn. Je bent toch niet zenuwachtig?

De vrouw wendde hem langzaam haar gelaat toe en hij las niets anders dan koude vastberadenheid in haar blik, toen zij rustig ten antwoord gaf:

— Je zult wel zien, John, dat je niet met een kind te doen hebt. Als jou

hand over een uur even vast is als mijn hart op het ogenblik rustig, dan ben je nog voor middernacht aanvoerder van de Rode Ster. Dan ben je de Voorzitter van de Raad van Vijf, dan is je gezag onaantastbaar.

— En dan hoop ik de jongens te tonen, dat onze afdeling nog wel tot dingen in staat is, dan die zij tot dusverre heeft getoond, voegde Doherty er aan toe.

Aan de misdaad van de vorige nacht scheen hij in het geheel niet meer te denken; koelbloedig zag hij reeds een volgende onder het oog.

En welk 'n triomf voor hem, wanneer hij die avond op de vergadering van de Rode Ster kon mededelen, dat hij er in geslaagd was, nog voor hij tot chef was verkozen, de gehate, gevreesde Raffles uit de weg te ruimen.

Hij had de hand van de vrouw gegrepen en vervolgd:

— Daar is de brug, blijf kalm, en denk aan alles wat ik je gezegd heb. Laat mij je horloge eens zien. Wacht, ik zal het precies gelijk zetten met het mijne. Zo, dat is gebeurd. Dus nogmaals, wacht hem op, breng hem langs het porthuis, en zorg dat je daar precies om kwart voor tien bent. Je vraagt hem om vuur voor je sigaret, en je tracht hem zo te draaien, dat hij met zijn rug naar me toestaat. En niet treuzelen, want dat zou de hele toelag kunnen doen mislukken.

Op dit moment stopte de taxi, en de chauffeur reikte naar achteren om het portier te openen.

Doherty haalde wat klein geld uit zijn zak, en rekende af met de man, die bijna dadelijk weer wegreed.

Het was donker, maar de twee torens van de geweldige brug staken toch vrij scherp af tegen de nachtelijke hemel.

Even liepen beiden zwiingend naast elkander voort, en toen zei Doherty zeer zacht, na nogmaals zijn horloge te hebben geraadpleegd:

— Nu moeten wij van elkander scheiden, ga je post innemen. Zodra het gedaan is, zong je dat je uit de voeten komt, en dan dadelijk naar de vergaderzaal. Ik zelf moet daar het bericht

kunnen brengen, als het nodig is. Voel je je rustig? Niet zenuwachtig of zo?

— Volkomen rustig, antwoordde Rita met een glimlach; blijkbaar had zij op dat ogenblik geheel vergeten, dat de man, die zij nu verraderlijk wilde vermoorden, eenmaal haar vriend was geweest, dat zij hem eenmaal had liefgehad.

Zij verlieten elkander, en volkomen bedaard ging Rita haar uitkijkpost betrekken, niet ver van de oprit naar de grote, welbekende brug.

Het was daar zo volkomen donker, dat er bijna niets anders van haar te zien viel dan haar bleek gelaat.

Zij had er eerst over gedacht een volle voor te doen, maar dit toch nagelaten, uit vrees dat Hawkins daardoor achterdocht kon krijgen.

Terwijl zij daar stond hoorde zij een naburige kerkklok halftien slaan en zij kreeg het koud.

De Theemskade is op die plek tamelijk breed, zodat zij wat op en neer kon lopen, achter de oude kanonnen, die daar staan opgesteld, en zij behoefde dan ook geen vrees te koesteren, dat men haar gemakkelijk zou kunnen ontdekken.

Ondanks haar kalmte echter voelde zij zich langzamerhand aangrijpen door een zonderling onrustig gevoel.

Als Hawkins eens wegbleef? Als hij ditmaal eens een andere weg volgde? Als hij eens een taxi had genomen wegens het slechte weer, en verder reed dan de Tower Bridge?

Dan zou er weer een geheel ander plan beraamd moeten worden, misschien ook sloeg op de vergadering van deze avond de stemming wel geheel ten zijnen gunste om, en dan zou een moordaanslag met geheel andere ogen worden aangezien dan thans.

Maar om vijf minuten over half tien voer er plotseling een schok door haar lichaam.

Zij had de hoge gestalte van Hawkins herkend.

Hij liep met vaste stap over de brug, vlak langs de leuning, goed gekleed zoals altijd.

Rita ging haastig wat terug, berekende nauwkeurig de afstand, en liep

toen naar de brug toe, alsof dat een zuiver toeval was.

Vlak bij de hoek van een der vierkante torens liepen zij elkander bijna tegen het lijf.

— Neem mij niet kwalijk, Rita, ik zou je daar bijna onderstboven zijn gelopen, zei Hawkins met een korte lach. Maar vergis ik mij, of sla je de verkeerde weg in?

— Welneen, natuurlijk ga ik naar de vergadering, antwoordde de vrouw, eveneens lachend. Ik wilde eerst nog een doosje sigaretten meenemen uit de automaat daar, maar het hoeft eigenlijk niet. Moeder Jeffries kan me er wel aan helpen. Ik loop zover met je mee.

— Dat is goed. Ik behoef je zeker niet te vragen of de dag van vandaag je al iets verder heeft gebracht. Je weet wat ik bedoel?

— Nu, dat zou wel wat veel gevergd zijn, zei Rita, schouderophalend.

— Dat erken ik, maar misschien had het toeval je kunnen helpen, merkte Hawkins lachend op.

Enige ogenblikken zeiden zij niets, want zij moesten nu de Theemskade oversteken, en daar was ook op dit uur nog voldoende verkeer om oplettendheid noodzakelijk te maken.

Toen zij weer op het smalle trottoir waren, begon Hawkins weer te spreken.

Vluchtig nam zij hem even van terzijde op, en een kort ogenblik meende zij iets van wantrouwen op zijn krachtig, heerszuchtig gelaat te lezen. Een paar seconden voelde zij zich onzeker, maar toen bedacht zij dat zij zich moest vergissen. Waardoor zou Hawkins argwanend hebben kunnen worden? Het was onmogelijk, dat hij door iets, dat voorafgegaan was, achterdocht had kunnen krijgen; daartoe hadden Doherty en zij hun rol te goed gespeeld.

Zij meende tersluiks op haar polshorloge te hebben gekeken, maar de man naast haar moest wel ogen hebben als van een valk, want hij zei glimlachend:

— Je bent toch niet bang, dat je te laat op de vergadering zult komen? Als je in gezelschap van de Chef verschijnt, zal niemand je een verwijt durven maken.

— Natuurlijk, als ik verschijn in gezelschap van de chef...

Rita had een kort zenuwachtig lachje doen horen, bij het uitspreken van die woorden.

Zij had nog drie minuten.

Nog 'n honderdtal schreden scheidden hen beiden van het begin van de Blackstreet, die haar naam volkomen verdiende, want het was er inderdaad aarde donker, ondanks de flauw brandende lantaarn bij het begin, juist aan de zijde van het pothuis, maar toch nog zover daarvan verwijderd, dat het kleine, uitgebouwde huisje, een inktzwarte schaduw wierp.

Zij had haar sigarettenkoker geopend en haalde een sigaret te voorschijn.

Haar gelaat was zeer bleek, al poogde zij zich ook tot het uiterste te beheersen toen zij, juist op het ogenblik dat de kerkklok van zoëven een enkele galmende kwartiersslag liet horen, op nauwelijks een meter afstand van het pothuis bleef staan en met een stem, die zij volkomen natuurlijk waande vroeg:

— Heb je vuur voor me, chef? Ik snak naar een sigaret.

Hawkins wilde haar onder het voortlopen zijn sigarettenaansteker geven, maar zij dwong hem om stil te staan, door haar hand op zijn arm te leggen.

Hij wendde zich wat naar haar om, en knipte de aansteker aan.

Verder kwam hij niet.

Achter hem was een gedaante opgezezen, zonder enig gerucht te maken.

Voor een onderdeel van een seconde blonk er iets in het licht van de lantaarn.

Een vuist kwam met kracht neer, en het mes drong de ongelukkige tussen de schouderbladen in de rug.

De aansteker viel uit zijn handen, en kletterde neer op de kelen.

Hawkins liet slechts een dof gekreun horen, en toen was het alsof hij op de grond neerknielde, en zich langzaam uitstrekte om zich op de vette, bemodderde kelen ter ruste te begeven...

Op het zelfde ogenblik snelden een vrouw en een man als door duivelen achtervolgd weg van de onheilplek.

HOOFDSTUK IV

EEN GEESTVERSCHIJNING

John Doherty was het eerst bij het huis van Moeder Jeffries.

Hij had zich volkomen hersteld, was rustig en zeker van zichzelf.

Geen bloedspatje hoe gering ook, had hen kunnen treffen, het moordwapen kon hem niet verraden, en hij wist precies wat hij aanstonds zou zeggen en doen.

Het kon niet anders of het lijk van de vermoorde man zou spoedig gevonden worden, het bericht van de dood van Hawkins zou in een ommezien de ronde doen en hij zou gemakkelijk spel hebben.

Misschien waren er die hem zouden verdenken of openlijk betichten, maar wat deed dat er toe? Wie zou het aandurven, een klacht in te dienen bij de Justitie? Waar waren de bewijzen? Wie had de misdaad met eigen ogen zien plegen? Neen, hij voelde zich volkomen zeker van zijn zaak. Hij kwam dan ook met een opgewekt gelaat het wijnhuis binnen van de vrouw, die onder het geboefte als Moeder Jeffries bekend was.

Zij was een klein, heel proper en zindelijk vrouwtje, met een nog fris gezicht ondanks haar zestig jaren, en wie haar zo zag, kon zich onmogelijk voorstellen, dat zij de beschermende hand hield uitgestrekt over het uitvaagsel van Londen, dat zij een heelster en een koppelaarster was.

Alleen de politie wist wat zij van dat propere vrouwtje te denken had, en hield haar scherp in het oog, ofschoon dat weinig resultaat opleverde, want Moeder Jeffries paarde een natuurlijk toneelspeelstertalent aan een zeldzame sluwheid. Nog nooit was de politie er in geslaagd, haar op heterdaad te betrappen, ofschoon men bij Scotland Yard ze-

ker wist, dat zij de hand had gehad in enige opzienbare inbraken van de laatste maanden, door het gestolen goed zodanig te verbergen dat er niets van kon worden opgespoord.

Ook was de politie er van overtuigd, dat Moeder Jeffries ergens in haar vrij groot huis, dat er zeker al stond in de dagen van Maria Stuart een goed verborgen schuilplaats had, waar zij haar gevaarlijke gasten ontving, en waar het lichtschiuw gespuis bijeen kwam, om nieuwe plannen te beramen. Maar ze was er nog nooit in geslaagd, die verblijfplaats te ontdekken.

Moeder Jeffries lachte maar eens wijjes als de politie een inval deed, bleef altijd uiterst hoffelijk, maakte zich nooit kwaad, vertoonde altijd hetzelfde uitgestreken gezicht, met de gladdige, baksteenrode wangetjes, het keurig opgemaakte haar, en de nog gave, witte tanden.

De gelagkamer was als de waardin, zindelijk, goed onderhouden.

De toonbank met haar zijkasten blonf als een spiegel.

Voor de zinken toonbank stonden acht krukjes, en Doherty liep regelrecht op zulk een krukje toe, nam er op plaats, glimlachte eens tegen Moeder Jeffries, die altijd geheel alleen de bediening waarnam en in haar buffet bezig was met het opwrijven van glazen ofschoon die reeds blonken als kristal, en die vriendelijk terugknikte.

Doherty keek op zijn polshorloge en zag dat het al vijf minuten voor tien was.

In de gelagkamer zaten een stuk of acht mannen, waarvan er zeker zes tot de bande behoorden, die zich echter, zo

als voorgeschreven was, men kon nooit weten of er politie in de buurt was, geen notitie van elkander namen, en deden alsof zij elkaar vreemd waren.

Even voor tien uur kwam Rita Nueva binnen.

Zij was nog altijd bleek, maar ook zij had zich blijkbaar hersteld, en ging met een glimlachje op de heelster toe, die zij zonder een woord een hand gaf.

Klokslag tien uur ging Moeder Jeffries persoonlijk de voordeur sluiten, door er de grendels voor te schuiven en verdween toen snel door een deurtje in het buffet.

Men hoorde een sleutel omdraaien in het slot, en bijna dadelijk daarop opende zich in het buffet zelf twee kleine klapdeurtjes, die gesloten zijnde, zo precies tegen elkander pasten, dat het onmogelijk was ze in de wand te ontdekken.

Opnieuw klonk er een knarsend geluid en toen schoof er, juist achter die opengeklapte deurtjes, en dus rechtstandig onder het blad van de toonbank een gedeelte van de vloer op zij, omstreeks een meter lang en half zo breed. Een donker gat werd zichtbaar, en daaronder de houten treden van een stijle, smalle trap.

Het was duidelijk dat Moeder Jeffries in een aangrenzend hokje een mechanisme in werking had gesteld, dat zij zelfs voor de meest vertrouwde vrienden geheim verkoos te houden.

Voor de ingewijden was het nu duidelijk, dat alle aanwezigen in de gelagkamer bendeleden moesten zijn, anders waren zeker die deurtjes niet geopend, maar had de waardin eerst alle ongewenste elementen met een zoet lijntje naar buiten gelokt.

Inderdaad verdwenen dan ook allen die daar waren, een voor een, en met een vlugheid, die op gewoonte wees, door de smalle opening, en langs de trap.

Doherty ging als laatste.

In een tastbare duisternis daalde het gezelschap zwiingend de steile trap af, die tien treden telde. Men stond nu in een kelderruimte, waar zich niets anders bevond dan een ongebruik wijnrek.

Hier had de eerste man licht gemaakt door een schakelaar om te draaien.

Nog altijd was er geen woord gewisseld.

De kelder leek geen andere uitgang te hebben dan langs de trap, maar spoedig bleek dit slechts schijn te zijn. Want Doherty was op het wijnrek toegetreden, telde snel de ijzeren staafjes, waarop de flessen wijn hadden moeten rusten, als die er geweest waren, en drukte het negende staafje zacht een weinig omhoog.

Dadelijk schoof de helft van het wijnrek terzijde, met een stuk van de muur waartegen het rustte, en maakte aldus een opening vrij waardoor een man zich juist even kon heenwringen.

Een lange, vrij sterk dalende gang strekte zich van die opening af uit.

Doherty, die wederom de laatste was, duwde deze geheime deur weer dicht, door middel van een soort kruk, aan de zijde van de gang, totdat een klikkend geluid hem verzekerde dat de verbinding weer tot stand was gebracht.

Ook deze gang kon tamelijk helder verlicht worden met electrisch licht en bij het schijnsel daarvan liepen allen snel voort, daalden daarbij steeds lager, moesten tot tweemaal toe een stenen trap van tien treden afgaan, en bereikten eindelijk een vrij ruim, onderaardse vertrek, van de gang afgesloten door een gewone, maar stevige deur, die op dat ogenblik bewaakt werd door een soort cipier, die nauwkeurig alle binnentredenden opnam en hen naar hun herkenningsteken vroeg: een zevenpuntige ster van vuurrood geëmailleerd metaal, waarin de chef eigenhandig zijn voorletters gekrast had.

De zaal, zo mocht men dat grote vertrek wel noemen, was zeker wel tien meter lang en een meter of zeven breed. Misschien was het vroeger wel een opslagplaats geweest van een bierbrouwerij of iets dergelijks.

De zaal werd verlicht door twee electrische lampen met reflectors, tegen de zoldering bevestigd. Er stonden vier of vijf rijen lage banken, zoals men ze wel in kinderspeeltuinen ziet, en daar tegenover was een podium opgericht, waarop

de bestuurstafel met de vijf stoelen geplaatst was.

Er bleek reeds een eerste groep vroeger te zijn binnengegaan, en in de zaal waren nu een stuk of dertig mannen en drie of vier vrouwen verzameld.

De Raad van Vijf bleek reeds op het podium te hebben plaatsgenomen en was voltallig, op de Voorzitter, op Hawkins na.

Men hoorde hier en daar fluisteren, en enkele ogen gingen snel in de richting waar Doherty gezeten was, die bedaard een sigaret rookte.

Het was duidelijk dat men op iemand wachtte die onmisbaar geacht werd.

Nu en dan keek een lid van de Raad van Vijf ongeduldig op zijn horloge en maakte dan een fluisterende opmerking tot de man die naast hem zat.

Om kwart over tien was de hoge stoel in het midden achter de tafe nog altijd onbezet.

Toen overlegden de vier anderen vlug en op gedempte toon met elkaar, en een hunner, Arbuckle geheten, een dik man met een pafferig, bleek gezicht, stond op, en begon, na een korte hamerslag:

— Kameraden. Volgens de reglementen neem ik, nu er een kwartier verlopen is na het vastgestelde aanvangsuur, als tweede voorzitter het woord, daar onze chef door een of andere omstandigheid verhinderd schijnt te zijn de vergadering te leiden die hij zelf noodzakelijk achtte. Wij zijn bijna voltallig en daar wij op de hoogte zijn van wat de chef hier wilde bespreken, geloof ik, de vergadering als geopend te kunnen beschouwen. Wij hebben op onze agenda staan enige punten die van genoegzaam belang zijn om er al onze aandacht aan te wijden. Als voornaamste daarvan mag ik wel beschouwen de plannen om de strijd aan te binden tegen onze grotere vijand, de meester-dief, die weer het hoofd opsteekt, John Raffles.

— John Raffles is dood, klonk plotseling een kalme stem.

Iedereen wendde het hoofd in de richting van waar die woorden kwamen, waarbij bleek, dat zij uitgesproken waren door John Doherty.

Rita Nueva wierp een snelle blik in zijn richting.

Zij begreep dat met deze woorden de veldtocht van haar nieuwe vriend een aanvang had genomen.

Binnen een half uur kon het beslist zijn, of hij als leider van de Rode Ster deze vergadering zou verlaten.

Het bleef even stil na de woorden van Doherty en toen hernam Arbuckle, blijkbaar zeer verbaasd:

— Wie zei dat?

— Dat zei ik, John Doherty.

— Je zegt dat Raffles dood is?

— Ja, hij werd gisteravond neergeschoten, op geen twintig passen afstand van het huis van Rooie Sam.

— Doodgeschoten bij de kroeg van Rode Sam? zei de waarnemende voorzitter. En dat zou gisteravond gebeurd zijn?

— Om precies te zijn, Arbuckle, gisternacht.

Arbuckle scheen even met zichzelf te overleggen voor hij hernam:

— Weet iemand van de aanwezigen hier iets van? Is iemand van de aanwezigen bij Rode Sam geweest gisternacht?

Twee, drie stemmen gaven bijna tegelijkertijd ten antwoord:

— Ja, ik was er gisteren. Er was een zaakje van nummer dertien te behandelen, cocaïne en opium.

— En heeft iemand van hun Raffles gezien?

— Zo moet je de vraag niet stellen, Arbuckle, viel Doherty hem in de rede. Je moet vragen of iemand een zeeman gezien heeft, een lange vent met een Hollands schippersbaardje en ringetjes in de oren, die Jim Hoover zo lelijk heeft toegetakeld, omdat hij zijn vrouw wilde schoppen, dat hij nu nog in het ziekenhuis ligt en er voorlopig wel niet uit zal komen. Die man was Raffles.

Arbuckle opende zijn ogen zo wijd hij maar kon om de spreker verbaasd en ongelovig aan te staren. De Vice-Voorzitter was geen vriend van Doherty, en er was iets dat hem zei, dat hier gewichtige belangen op het spel stonden, en dat de man met het onverschillige, uitgerekte gezicht, gevaarlijke planne-

tjes beraamde.

Hij haalde even zijn brede schouders op en zei toen, op een toon van medelijden:

— Je moet te veel hebben gedronken, Doherty. Wie heeft ooit van die malleheid gehoord?

— Doherty heeft gelijk, die vermeende schipper was Raffles, liet eensklaps, vol overtuiging de stem van Rita Nueva zich horen, die nu dicht naast Doherty was komen staan, als om nu reeds aan te tonen, dat zij beiden bij elkander behoorden en elkaar zouden steunen.

Er kwam enige onrust onder de aanwezigen en men keek strak naar het tweetal, zeer nieuwsgierig om te weten waarop dit zou uitdraaien.

Arbuckle scheen een ogenblik in bezad te staan en wendde zich toen tot een van de drie mannen die zoëven geantwoord hadden, met de vraag:

— Heb jij die zeeman als Raffles herkend, Tom? Je zegt immers dat je daar was?

— Ik was er, ik heb dat gevecht gezien, maar ik heb die man niet als Raffles herkend. Maar wat zou dat? Ik kom er rond voor uit dat ik hem niet zou kennen, al zat ik vlak naast hem en zo is het met Jerry en Jerrold ook. Nietwaar jongens?

De twee andere getuigen knikten zwijgend.

Arbuckle maakte een gebaar van ongeduld en hernam:

— Voor mijn part is hij het dan geweest, ofschoon ik graag betere bewijzen zou willen hebben. Maar goed, we nemen dan voor een ogenblik aan dat de zeeman, die Jim neersloeg, Raffles was. Nu zegt jij, Doherty, dat hij dood is. Hoe ging dat dan?

— Lieb ik niet gezegd, zei Doherty stroef, dat hij op twintig passen afstand van de kroeg werd doodgeschoten? Heeft niemand van die drie lummels dan het schot gehoord?

Tom, zeer beledigd, viel dadelijk grof uit:

— Jij hoeft niet te schelden, Doherty. Natuurlijk hebben we een schot gehoord, en de anderen ook. Maar gezien hebben we niets.

Nu was het de beurt van Doherty om verbaasd te zijn. Hij werd wat bleker in zijn gelaat en viel uit:

— Wat je daar zegt is nonsens. Of je liegt met opzet. Ben je dadelijk na het horen van dat schot naar buiten gegaan?

— Niet gegaan, maar gevlogen, antwoordde Tom. En ik was er zo gauw bij, dat ik nog kon horen hoe iemand in het donkere slop hard liep.

— Je zegt dat je er onmiddellijk bij was, Tom. Waarbij? vroeg Arbuckle, onverbiddelijk als een Rechter van Instructie.

— Wel, bij niks. Ik zeg toch, dat er niets te zien viel. Er kwamen nog meer lui aanlopen, die ook het schot hadden gehoord, en we keken elkaar aan als gekken.

— Jullie zijn oude wijven. Of jullie staan opzettelijk te liegen om een reden die ik niet begrijp, maar die je wel eens kon opbreken, schreeuwde Doherty woedend. Ik zeg je dat Raffles dood is.

— Hoe weet je dat zo zeker, Doherty? vroeg Arbuckle, de ander doordringend aanzien.

— Omdat ik op hem zag schieten.

— Door wie?

— Dat weet ik niet.

— Daar moet dan iemand geweest zijn, die hem herkend heeft, dunkt je niet?

— Dat kon wel eens zo zijn, gaf Doherty ten antwoord, met een vreemd glimlachje om zijn dunne lippen.

— O, houdt asjeblift op met dat geuleter, riep plotseling een kwade vrouwenstem vlak naast hem.

Rita Nueva was met fonkelende ogen een paar passen naar voren gekomen en vervolgde luid:

— John heeft het zelf gedaan. Waarom zouden wij er langer om heen draaien? Heeft hij soms geen reden om er trots op te zijn, dat hij ons eindelijk van die Raffles verlost heeft? Ik heb hem herkend, als jullie het weten wilt, en al hoefde het niet, ik heb John nog aangespoord om van de gelegenheid gebruik te maken. En nu weten jullie het. Is er soms iemand hier, die onze daad niet goedkeurt?

Er volgde een instemmend gebrom, hier en daar werd zelfs een kreet van vreugde gehoord, maar het brede gezicht van Arbuckle leek wel wat op een dreigende onweerswolk toen hij hernam:

— Dat is nu allemaal goed en wel, maar dan moet je me toch eens vertellen, waar die dooie Raffles zo eensklaps gebleven is. Hij was toch wel goed dood, Doherty?

— Ik trof hem midden in de borst, hij moest dus in ieder geval dodelijk gewond zijn.

— Nu, dan is die dodelijk gewonde man toch overeind gekrabbeld, voor wij bij hem waren, riep Tom honend. Er kunnen geen tien seconden verlopen zijn voor we op straat waren, en die twintig stappen hadden afgelegd, waarvan jij spreekt.

Doherty beet zich op de lippen. Hijzelf begreep er niets van. En toch had hij zijn slachtoffer zien vallen, toch was hij zeker, hem in de borst te hebben getroffen.

— Zwijg Tom, viel Arbuckle de man die gesproken had in de rede. Dat moet de chef zelf maar eens uitmaken, zodra hij komt.

— Maar hij kon wel eens niet komen, zei Doherty langzaam.

Je kunt nooit weten.

— Niet komen? herhaalde Arbuckle afgemeten. Zeg eens, Doherty, jij bevalt me allesbehalve, vanavond. Jij doet geheimzinnig. Waarom denk je dat de chef niet zal komen?

Voor Doherty antwoord kon geven, ging de deur open, en een man kwam binnen, met een verwilderd gezicht, die hijgend uitriep; schor van het harde lopen:

— Kameraden. Ralph Hawkins, onze chef, is dood. Hij is zoëven met een mes

in zijn rug op de hoek van de Black street gevonden.

De man had de woorden nauwelijks uitgesproken, of hij stormde alweer weg, alsof de duivel hem op de hielen zat.

Het bleef een ogenblik doodstil. Arbuckle was bleek als een lijk geworden. Hij staarde onafgebroken naar Doherty, op wiens gelaat zich een zonderlinge mengeling van zegepraal en dreiging afspiegelde.

— Je ziet wel, dat ik gelijk had, Arbuckle, zei hij, soms keren chefs wel eens niet terug.

Op hetzelfde ogenblik zag hij zich omringd door zijn getrouwen, aan wier hoofd Mustard zich had gesteld.

Arbuckle nam met een geoefend ervaren oog de toestand onmiddellijk op. Natuurlijk doorzag hij aanstonds het gehele, bloedige komplot. Hij begreep ook dat Doherty, nu Hawkins uit de weg had geruimd, blijkbaar op een grote aanhang kon bogen, want reeds zag hij talrijke blikken van verstandhouding wisselen tussen de eerzuchtige schurk, en velen der aanwezigen. Met een wat onzekere stem begon hij:

— Kameraden. Die tijding treft ons als een donderslag. Onze chef vermoord. Op geen tien minuten afstand. Welnu, het Noodlot heeft het gewild. Onze aanvoerder, mannen, is door een sluipmoordenaarshand geveld, hij is dood, en...

— Nog niet helemaal klonk een luide, heldere stem, vlak bij de deur. Iedereen wendde zijn blik daarheen. Doherty, als door een slang gebeten, keerde zijn krijtwit gelaat eveneens naar de deur, en onderdrukte met moeite 'n kreet van afgrijzen, en vrees:

Op de drempel, glimlachend, en zo gezond als een vis stond Ralph Hawkins, de chef.

HOOFDSTUK V

EEN TEGEN VELEN

Het was een ogenblik zo volkomen stil in de onderaardse kelder, dat men duidelijk het zwakke gerucht kon horen, teweeggebracht door enkele muizen die in een afgelegen hoekje aan het knabbelen waren.

Rita had met een onwillekeurig gebaar de arm van Doherty gegrepen, en staarde met ogen, die uit de kassen dreigden te puilen, naar die man, die haar wel als een spooksel moest zijn verschenen.

En zij voelde de arm, die zij had gegrepen, trillen onder haar vingers.

Op het gelaat van Arbuckle echter vertoonde zich een wrede grijns, van leedvermaak en van opluchting. Het zag er lelijk uit voor die praatjesmaker van 'n Doherty. Want Hawkins was wel opgewekt, wat niet te verwonderen was voor een man die aan een wisse dood ontsnapt was, maar er lag een uitdrukking op zijn gelaat, die weinig goeds voorspelde voor de schurk die het op hem gemunt had.

Arbuckle vond dat gelaat trouwens op een eigenaardige wijze veranderd. Hij kon niet precies zeggen wat het was, maar er had zich iets gewijzigd in de trekken van Ralph Hawkins. Misschien kwam het wel door de doorgestane schrik; in ieder geval zouden die nieuwsgierige mannen aanstonds te horen krijgen wat er nu eigenlijk was gebeurd.

Ja, daar schreed de chef reeds onder een doodse stilte naar het podium,

ging achter de tafel om, stond nu voor de hoge stoel, liet even zijn blikken gaan over de mannen en vrouwen, die daar als het ware aan zijn lippen hingen, en liet ze tenslotte rusten op Doherty en Rita Nueva. Even zweefde er een spottend lachje om zijn opeengeklemd lippen, en toen begon hij luchtig :

— Het spijt mij, kameraden, dat ik jullie een ogenblik heb moeten laten wachten. Dat is buiten mijn wil geschied. Bijna zou ik nooit zijn teruggekeerd, hetgeen zeker wel in de smaak zou zijn gevallen van mijn waarde vriend Doherty, en diens bevallige medeplichtige.

Iedereen had deze woorden begrepen. Wat er eigenlijk gebeurd was wist nog niemand, maar uit hetgeen er zoeven was gezegd, moesten allen toch afleiden, dat er een aanslag was gepleegd op de chef, dat deze als door een mirakel was mislukt, en uit die laatste woorden van de aanvoerder kon men alleen maar tot de slotsom komen, dat Doherty, wiens jalouzie men wel kende, die aanslag had gepleegd.

Deze aanstonds begrijpend, dat de kans zich wel eens tegen hem kon keren, poogde naar de deur te sluipen, maar dadelijk klonk de stentorstem van de chef :

— Als je nog een voet verzet, Doherty, schiet ik je van deze plaats af neer, verraderlijke hond. Vier mannen voor de deur, om die te bewaken, en

legt hem neer, als hij zich durft veroorlooven. Er moet hier iets tot klaarheid worden gebracht, er moet hier een vonnis worden geveld, er moet hier recht worden gedaan.

Er werd een instemmend gebrom vernomen.

Met woede en vrees in het hart zag Doherty, hoe zijn partijgenoten, ja zelfs de reus Mustard zich van hem terugtrokken.

Hij bracht zijn rechterhand behoedzaam omhoog naar de schouderholster maar de man voor de stoel moest het hebben gezien, want weer klonk zijn bevelende stem :

— Tom en Jerrold, ontwapent hem. Zo geef mij zijn revolver. En nu ter zake. Eerst het nog onopgehelderde en dan de rechtszitting. Doherty, wat is er met Raffles gebeurd?

De vraag kwam zo plotseling en was zo onverwacht, dat de ellendeling er geheel door overrompeld werd. Hij stotterde, bleker dan een doek, maar toch nog hopend dat het hem van de dood zou redden, wanneer het bleek dat hij inderdaad de Rode Ster bevrijd had van zulk een gevaarlijke vijand:

— Ik heb hem neergeschoten, gisteravond, op twintig passen afstand van de kroeg van Rooie Sam. Rita had hem herkend.

— Waar is hij dan nu? Hoe verklaar je dat hij niet gevonden is? Waarom heeft er niets van in de krant gestaan? Waarom hebben Tom en de anderen dan niets gezien?

— Dat weet ik niet, antwoordde Doherty, met een vertwijfeld gebaar. Het kan alleen maar verklaard worden, door dat Raffles door de duivel zelf beschermd moet worden, evenals jij. Want als ik moet sterven mag iedereen het ook weten.

Ja, ik had het op je leven voorzien. Ik had genoeg van je tirannie. Ik was het, die je het mes in de rug stak, ik beken het, en hoe je aan de dood ontkomen bent, is me een raadsel. En doe nu maar met me wat je wilt, en vaar ter helle.

— Ha zo. Dus jij was de man bij de Towerbridge? Dat wist ik niet eens, ze-

ker goed dat je het zelf opbiecht, zei Ralph Hawkins afgemeten.

Een valse kleur verspreidde zich over het gelaat van Doherty. Een gevoel van woede deed hem bijna stikken. Zou het waar zijn dat hij zich zoëven onnodig zelf verraden had? Zou hij zich node-loos hebben beticht van de misdaad?

Als gebroken viel hij op de bank neer, terwijl een dreigend gemompel om hem opsteeg. Sommigen schenen zich zelfs op de schurk te willen werpen, maar de aanvoerder maakte een gebaar dat hen weerhield, en zei met bijtende spot:

— Nu, dat bespaart ons veel tijd. Gij allen weet nu, dat hij mij om zeep wilde helpen. Wat mij betreft, ik wist het gisteren al, en kon er mij dus bijtijds tegen wapenen.

Hij had onder het spreken zijn jas losgeknoopt, ook zijn vest en daaronder zagen nu de aanwezigen een soort van lenig pantser, een samenstel van leder, asbest en staaldraad.

— Een van mijn eigen uitvindingen en afdoende, naar het gebleken is, vervolgde Hawkins rustig, terwijl hij zijn goed weer dichtknoopte. Jouw prachtige nieuwe mes, mijnheer Doherty, kon zelfs niet door de bovenste laag heendringen. Alleen heb je mijn splinter-nieuwe overjas voorgoed vernield en dat vergeef ik je nooit. Mannen, ik geloof dat wij onze terechtzitting zeer kort en bondig kunnen afhandelen. Welk lot verdient de verrader, die zijn chef wil vermoorden, om zijn plaats te kunnen innemen?

— De dood, klonk het eenstemmig uit wel twintig monden.

— En welke straf moet de vrouw ondergaan, die hem aanspoorde tot de daad?

— De dood, klonk het nogmaals.

Rita Nueva stond onbeweeglijk, recht opgericht in het midden van de kelder, en onbevreesd staarde zij de chef in het gelaat. Zij was een gewetenloze, hebzuchtige, en wraakgierige vrouw, maar moedig was zij, dat kon zelfs de aanvoerder niet ontkennen. Hij wendde een ogenblik zijn blikken van Doherty naar Rita Nueva, scheen een ogenblik na te denken en zei toen:

— Het zij zo. Ik zal zelf de voltrekker zijn van het vonnis.

Hij trok twee revolvers uit zijn holsters, kwam langzaam achter de tafel vandaan, terwijl iedereen plaats maakte met vertrokken gezicht, bleek en bevend, want het was alsof de God der Wrake in eigen persoon kwam aanschrijden, streng en onverbiddeijk.

Hawkins ging op het tweetal toe en beval scherp:

— Door de deur, de gang in. Ik zal jullie de schande besparen hier te midden van je vroegere kameraden te worden gedood, en ik weet ook een plek waar het heel wat gemakkelijker gaat. Opende de deur, kameraden. Over vijf minuten ben ik terug.

De deurwachter rukte de deur open, en de twee ter dood veroordeelden gingen binnen, en liepen door de verlichte gang terwijl de deur achter hen dicht viel.

Hawkins liep vlak achter hen en drukte hen de beide lopen van zijn revolvers in de rug.

Snel en zwijgend ging het drietal zo verder, de stenen trappen op, maar aan de voet van de tweede trad plotseeling een reusachtige gedaante uit het donker naar voren, zodat de vrouw met 'n lichte kreet onwillekeurig bleef staan.

Juist toen er nog een tweede man haastig kwam aanlopen, klonk de zachte stem van Hawkins, die beval:

— Vluc met hen beiden naar de plek, die je kent, James. Het is prachtig gegaan, zoals ik verwachtte.

Rita Nueva was bleker geworden dan een dode, en stotterde ontzet, met de hand op het hart gedrukt:

— Die stem. Vervloekt... het is de stem van...

Reeds opende zij de mond om een gillende kreet te slaken, misschien om haar makkers te waarschuwen, toen zij een hand op haar kin voelde, terwijl op hetzelfde ogenblik haar een doek op de mond werd gedrukt waaruit een weezotte geur opsteeg.

Voor het bewustzijn haar geheel ontvlood, had zij nog juist het besef, dat de grootste der beide mannen haar medeplichtige als een kind in zijn reusachtige

armen nam, en hem als een slap vod wegdroeg, de trap op, en verder de gang in. Toen werd alles donker om haar heen, en wist zij niets meer.

— Hoe laat is het nu? vroeg de man, die men voor Hawkins hield, terwijl hij zijn revolvers opstak.

— Precies kwart voor elf.

— Dan heb ik dus nog een kwartier. Ik zal hen nog wat aan de praat houden, en dan heb ik nog juist de tijd om de bokken van de lammeren te scheiden. Ik moet er eerst de opiumsmokkeelaars uitgepikt hebben. Het zou jammer zijn, hen in de algemene debacle te laten delen. Maak je uit de voeten, Charles; als alles gaat zoals het tot dusverre gegaan is, hoeven wij geen spijt te hebben van onze kleine installatie, die ons gisteren in het opkamertje van Rode Sam dat interessante gesprek deed af luisteren. Tot straks, op de afgesproken plek. Zijn de anderen gewaar schuwd?

— Natuurlijk, en ik heb er op aangedrongen stipt op tijd te zijn.

— Goed zo, dan ga ik nu terug naar de heren, en hoop het spel tot een goed einde te brengen.

Haastig keerde de man, die dit wonderlijke gesprek had gevoerd, door de gang terug, bleef even staan voor de deur, om zijn gezicht in de goede plooi te brengen, klopte op een afgesproken wijze en trad het volgend ogenblik binnen.

Schuwe, verschrikte blikken werden in zijn richting geworpen, maar hij ging met vaste tred en strak gelaat naar de estrade, en zei met een harde stem:

— Aan de gerechtigheid is voldaan. De verraders zijn gestraft, zoals zij het verdienen. Maar er is iets anders van veel gewicht, dat nu moet worden afdedaan. Gisteravond is in een geheime bespreking in de herberg van Rode Sam een cocaïnezaakje bedisseld. Laten de mannen die daarbij betrokken zijn naar voren treden.

Een stuk of zeven mannen, onder wie zich Mustard Tom en Jerrold bevonden naderden de estrade.

Hawkins nam hen eens goed op, een

voor een, en vroeg toen op snijdende toon:

— Begin maar te vertellen, waarom ik buiten deze zaak ben gelaten?

Het bleef doodstil in de kelder, en ongeduldig hernam de spreker:

— Hoe is het? Krijg ik antwoord?

Eindelijk scheen Mustard zich te vermennen, hij deed een stapje naar voren en stamelde:

— De kwestie is, chef, dat wij daar niets aan kunnen doen. Ik kreeg een briefje van No. 13, waarin stond dat ik mij naar Rode Sam moest begeven, met zes betrouwbare jongens, ik wist niet van te voren waarom het zou gaan, en...

— Wie een briefje van nummer dertien krijgt, die weet heel goed; dat het opium betreft, vervolgde Hawkins meedogenloos; nu, ik wil ditmaal aannemen, dat het een vergissing, een nalatigheid van je was, Mustard. Voor wanneer is dat?

— Voor vannacht. Om elf uur moesten we met de auto klaar staan, antwoordde de reus met enige aarzeling.

— Dan is het de hoogste tijd, hernam de chef. Ik ga mee.

— De zaak is, begon Mustard weer, dat ik dan de verantwoordelijkheid van mij afschuij, chef. Ik zeg het niet graag, maar u weet zelf, drommels goed; dat nummer dertien niet zo heel erg op u gesteld is.

— Dat weet ik, en dat is voor mij des te meer reden om, te doen wat ik me heb voorgenomen. Jullie zevenen de deur uit, ik ga met je mee, en zal je buiten mijn instructies geven. Ik heb een goed plannetje, dat jullie geen wind-eieren zal leggen als ik eenmaal vernomen heb, waar het goedje wordt overhandigd.

— Dan kun je lang wachten voor ik je dat zeg, mompelde de reus zacht voor zich heen, zo zacht, dat de aanvoerder het niet kon verstaan.

De zeven mannen waren al bij de deur, en Hawkins wendde zich tot de andere aanwezigen, die niet veel begrepen wat er aan de hand was en beval kortaf:

— Wacht tot ik terug kom.

Met die woorden verliet hij, met de zeven anderen de kelder.

Zij bestegen de twee stenen trappen, klommen altijd hoger, totdat de eerste de helft van het wijnrek terzijde kon schuiven.

Allen kwamen in de eerste kelder, en toen moest Jerrold eerst geheel alleen de houten trap op, om te zien, of alles veilig was.

Pas daarna volgden de anderen.

In de gehele gelagkamer was geen levende ziel te bespeuren.

— Wat is dat nu? Waar is Moeder Jeffries? vroeg Tom verwonderd, en niet weinig ongerust.

— Misschien in de zijkamer, antwoordde de aanvoerder.

— Maar waarom zijn er in het geheel geen gasten? bromde Mustard, die zich niet op zijn gemak scheen te voelen.

— Weet ik niet, maar het komt er niet op aan, zei Hawkins, kortaf. Niet geleuterd, maar voortgemaakt. Neen, niet door de straatdeur weg, aan de achterkant.

— Waarom niet door de straatdeur, vroeg Mustard, wiens achterdocht scheem toe te nemen?

— Omdat ik dat zo verkies, zei de aanvoerder scherp. Ik heb er mijn reden voor. Eerst naar de achterplaats, en dan breng je me onmiddellijk naar de plek van samenkomst. Vluc een beetje.

Vijf van de mannen hadden wel zo veel respect voor de aanvoerder, dat zij zonder tegenstribbelen onmiddellijk gehoorzaamden. Alleen Mustard en Jerrold lieten een dof gebrom horen, als tegenpraak.

Zij kwamen door een zijdeur op een binnenplaats, vandaar in een nauw straatje, en kwamen, dit volgend, op een donker plein.

Terwijl het groepje zwiingend verder ging, werden zij op enige afstand ongezien gevolgd door twee mannen, een zeer grote, en een die veel kleiner was.

Het sloeg juist elf uur, toen zij het plein waren overgestoken.

Bij de elfde slag, stortte zich een gehele afdeling politie, aangevoerd door

een inspecteur, als een waterval in de herberg van moeder Jeffries, kroop door de opening in het buffet in de vloer, daalde snel de trappen af en de hellende gang, waarna de inspecteur op de deur klopte, volgens de afgesproken wijze, die men hem natuurlijk had medegedeeld, want de deur ging onmiddellijk open.

Na een korte, vruchteloze worsteling, werden op die gedenkwaardige avond

achttien gevaarlijke boeven door de politie geknipt. Men moest er zeven van loslaten, omdat tegen hen niets strafbaars kon worden aangevoerd, maar de anderen bleken nog al het een en ander op hun kerfstok te hebben en zij verhuisden allen naar de cel, met inbegrip van het proper, helder vrouwtje, met haar roze wangetjes en haar keurige haardracht.

HOOFDSTUK VI

OPIUM

Het was een der stoutste stukjes ooit door Raffles bedacht en ten uitvoer gebracht. Hawkins, de chef van de Rode Ster was niemand anders dan de gentleman-dief, die met zijn troepje mannen haastig verder ging. Geen hunner scheen er ook maar het flauwste begrip van te hebben, dat op nauwelijks tien minuten gaans, de bloem van de Rode Ster in verzekerde bewaring werd genomen.

Bij het licht van een lantaarn raadpleegde Mustard zijn horloge en bromde:

— Het is nog veel te vroeg, chef; de auto zal er nog lang niet zijn. Ziet u, het is een combinatie vannacht.

— Aha... juist... ik meende ook al, dat het vreemd was, een vrachtauto nodig te hebben voor het smokkelen van dat spul. Mij dunkt dat men in een tweetons wagen wel voor een waarde van dertig miljoen pond aan bedwelmende middelen kan laden.

— Op zijn minst, bevestigde Mustard laconiek, maar dat zal ik nooit beleven. Er gaat vannacht voor een waarde van veertig duizend pond van de ene hand

in de andere over. De rest gaat aan drank mee, Jamaica-rhum en Hollandse jenever, voor zover ik weet.

— En vertel me eens, Mustard, waar moet de cocaïne heen?

— Dat weet ik alleen chef.

— Zo? Jij bent dus de man die ze moet afleveren?

— Ja, daarvoor ben ik aangewezen. door nummer dertien en die heeft nu eenmaal een hekel aan u, en u weet zelf wel het beste waarom.

Nu wist Raffles niet eens wie nummer dertien was, en dus nog veel minder, waardoor Hawkins wiens plaats hij thans innam, zich de wraakzucht van dat heerschap op de hals had gehaald. Maar hij zei op een zeer natuurlijke toon, de schouders ophalend:

— Nummer dertien zal naderhand spijt hebben, van zijn houding. Luister eens, Mustard.

Hij nam de reus een weinig ter zijde terwijl de anderen moesten blijven wachten, en vervolgde fluisterend:

— Hoeveel krijg je voor dat grapje van vannacht?

— Mijn gewone aandeel. Zodra ik het goedje in mijn kluis heb, breng ik het aan nummer dertien, die betaalt mij dan mijn procenten.

— Rijdt je met die auto met drank voor zijn deur? vroeg Raffles verwonderd.

— Natuurlijk niet, antwoordde Mustard, zijn gewaande chef een weinig verbaasd aanzien. Die drank gaat ergens anders heen en hij krijgt alleen de pakjes met dat andere spul.

— En hoeveel man moesten je helpen, zeg je?

— Zes.

— Hoe worden die betaald?

— Wel, die moet ik van mijn aandeel in dienst nemen.

— Ik geloof dat wij een heel wat voordeliger zaakje kunnen doen, Mustard, jij en ik. Je zegt dat je vannacht de koopsom bij je hebt?

— Ja, bij de veertigduizend pond, in bankpapier en goudgeld.

— En vertrouwt men jou dat bedrag dan zo kalmpjes toe?

— O, ze weten wie ze voor hebben, zei Mustard trots. En daarenboven, niemand zou het in zijn hersens krijgen nummer dertien te verlekken. Je ziet hem maar zelden, zeg maar gerust nooit, maar hij heeft een deksels lange arm, en degene, die hem tracht te bedreigen, kan zijn testament wel maken. Het verwondert me genoeg, dat je nog onder de levenden bent, chef, als je me de waarheid vraagt. Neen, dat geld is in mijn zak even veilig als op de bank. Al zou ik willen, ik zou niet durven. En als u me dat soms zou willen vragen, dan zou ik moeten weigeren.

Raffles stond een ogenblik in gedachten, en toen gaf hij, althans voorlopig zijn poging op. Hij zou dus een andere weg moeten inslaan.

— Hoe laat vertrekt die vrachtauto, en waarheen?

— Om half twaalf is de wagen vrij, en een van de jongens chauffeert. We gaan regelrecht naar Burnham, aan de Crouch. Het is een uur of twee rijden. We komen dan juist bijtijds voor het tij, niet te vroeg en niet te laat.

— De smokkelwaar wordt dus per

schip aangevoerd.

— Ja, met een grote motorboot. Ze wachten op onze seinen.

— Hoe worden die gegeven?

— Met een geheime radiozender. Die hebben we opgesteld in een schuur in de buurt van Burnham.

— Van waar vertrekt de auto? vroeg Raffles.

— Van de garage van Jerrold in King Edwardstreet.

— Dan hebben we nog maar een kwartier. Voorwaarts dan maar. Ik kom dadelijk bij jullie.

Raffles wendde zich af, en Mustard keek hem een ogenblik met een sombere blik na, voor zich heen mompelend:

— Het zou wel eens slecht met je kunnen aflopen, mijnheer Hawkins. Er zijn er, die je de dood van Doherty en Rita Nueva niet gauw zullen vergeven.

Intussen was Raffles een telefoonsel binnen gegaan, en probeerde zich in verbinding te stellen met Charles Brand en Henderson, zijn trouwe helpers.

In het begin lukte het niet, tot hij ten slotte Brand aan het toestel kreeg in het huis in de Victoriastreet, een der steunpunten van de Grote Onbekende, waar de jongeman eigenlijk bij toeval was binnengegaan teneinde een paar vermommingen bij zich te steken.

— Snel, snel, Charles, ik heb geen tijd te verliezen, begon Raffles haastig. Om 12 u. vertrek ik met een vrachtauto naar Burnham, daar wordt 'n smokkelschip verwacht. Neem de Bentley met het radio-ontvangtoestel. Volg me met Henderson, zo spoedig je maar kunt en neem wapens mee. Zodra ik kan, zal ik je op een korte golf nadere instructies geven. Heb je me verstaan? Zijn Doherty en Rita Nueva veilig opgeborgen? Goed; morgen is het tijd genoeg om het waardige tweetal aan de politie te overhandigen met inbegrip van mijnheer Hawkins. Ik moet ophangen. Neem je in acht daarginds, want het zal er misschien warm toegaan. Let op een grote vrachtauto. Adieu...

Raffles snelde naar de garage van Jerrold, en kwam er juist bijtijds, want de ongeduldige smokkelaars, drongen er reeds bij Mustard op aan zonder hem

te vertrekken.

De auto reed onafgebroken door en stopte slechts éénmaal bij een tankstation om benzine in te nemen.

Raffles had zijn plaats zo gekozen, dat hij de weg kon overzien, maar al die tijd waren hen slechts twee auto's achterop gereden, en geen van beiden was de Bentley, waarmede Brand en Henderson hem zouden volgen. Toen zij een half uur later ongeveer langzaam door Burnham reden, precies op de verwachte tijd, had Raffles nog niets van de auto bespeurd. De wagen stopte op een donkere plek, niet ver van een lage boerderij, die zich als een vage vorm aftekende tegen de nachthemel, en bijna aanstonds werd er een heel zacht gefluit gehoord, als van een nachtvogel die uit zijn slaap ontwaakt. Er verscheen een rood lichtje, dat scheen te naderen en een ogenblik later werd een man zichtbaar die een stallantaarn droeg, en op haastige, fluisterende toon een paar woorden wisselde met Mustard. Deze keerde spoedig naar 't troepje terug dat in grote spanning stond te wachten, en beval kortaf, op zachte toon:

— De marconist naar de schuur. De schuif ligt al voor de monding te wachten op het sein. Het tij is juist heel gunstig en de douanekotter is een honderd mijlen hier vandaan gesignaleerd. Daar hebben we dus geen last van. Jongens, het zal van een leien dakje gaan.

Een magere bleke knaap maakte zich los van de troep. Hij was blijkbaar de deskundige, en had het werk meer bij de hand gehad.

Zonder dat iemand hem de weg behoefde te wijzen, liep hij over het stikdonkere boerenerv, en was het volgende ogenblik uit het gezicht verdwenen. Maar Raffles was op zijn hoede gebleven. Hij volgde de man met katachtige schreden, enkele minuten later zag hij hem op de schuur toelopen, de deur openen, en binnengaan. De man dacht blijkbaar geen seconde aan gevaar, want hij liet die deur open, streek een lucifer af, ontstak een kaarslantaarn, die gereed stond, liep nog wat verder de schuur door, besteeg een hou-

ten trap, en duwde een luik open dat naar de vliering voerde. Raffles begreep, dat daar de geheime zender opgesteld moest zijn. Hij wachtte geduldig tot de man klaar was met seinen, en toen deze na een paar minuten kwam, blies hij de lantaarn uit, en ging terug naar zijn kameraden.

Raffles wachtte even tot de voetstappen van de man niet meer gehoord konden worden, sloop toen op zijn beurt de trap op, opende het vlieringluik en zag bij het licht van zijn zaklantaarn, een modern, keurig zendtoestel staan, sterk genoeg om met de korte golf seinen tot op honderden mijlen te kunnen afzenden.

Raffles ging er voor zitten, zocht even, en had binnen enkele tellen contact met Charles Brand.

— Wij zijn zoëven bij een boerderij op tien minuten gaans van Burnham en ten Noorden van dat plaatsje aangekomen, Charles. Om twee uur valt de motorboot de Crouch binnen. Er zijn hier zeven man, maar ik weet niet hoeveren er op de boot zullen zijn. Ik reken er op dat je binnen twintig minuten hier bent. Rijd als de duivel, waar je ook mag zijn. Kijk uit naar de boot, die je wel zal duidelijk maken waar wij zijn. In ieder geval moeten wij hier nog twintig minuten op zijn minst blijven, ik zal al die tijd op je wachten aan de noordelijke uitgang van het dorp, waar de verkeersweg langs loopt.

Raffles verliet de schuur op dezelfde wijze, na zijn lamp te hebben uitgeknipt en begaf zich langs 'n omweg weer naar de vrachtauto, die nog steeds op dezelfde plaats geparkeerd stond.

De meeste smokkelaars hadden zich naar de rand van het ravijn begeven, op ongeveer vijf minuten gaans, en probeerden daar de duisternis met hun blikken te doorboren, in de hoop dat zij iets zouden zien van de motorboot, die de smokkelwaar moest aanvoeren.

Raffles had dus alle gelegenheid, zich af te zonderen, en zich naar de Noordelijke uitgang van het kleine plaatsje te begeven. Het was bijna twee uur, toen hij eensklaps een zacht gerucht hoorde, als van een grote vogel die komt

aanvliegen, en het volgende ogenblik stond de verwachte Bentley met gedoopte lichten voor hem stil en een vertrouwde stem fluisterde opgewekt:

— Hier zijn wij, Edward, Prachtig, Charles.

— Alles in Londen in orde? Hawkins en Doherty nog altijd goed opgesloten.

— Aan ontvluchten kunnen zij niet eens denken, Edward.

— Zeg me nog alleen, hernam Raffles, hebben die lui geen ogenblik aan je identiteit als Hawkins getwijfeld?

— Geen seconde. Maar misschien had het toch niet veel langer moeten duren. Een paar heren van het bestuur, als ik hen zo mag noemen, schenen mijn optreden een beetje zonderling te vinden. Misschien had de echte Hawkins het wel anders aangepakt. Nu, het doet er nu niets meer toe. Wij hebben hem vandaag in zijn eigen woning kunnen overmeesteren en wegdoen; morgen belandt hij bij de politie, en dat is de hoofdzaak. En luister nu goed. Ik vermoed dat de motorboot zo dicht mogelijk het begin zal trachten te naderen van het rotspad, dat van de zeearm af naar boven voert. Dat is namelijk de kortste weg. Dat rotspad nu, is hier en daar diep in de rotsen uitgehouwen, en ik zou je willen verzoeken je daar met Henderson goed te verschuilen, en nauwkeurig acht te slaan op wat daar voorvalt. Je mag echter volstrekt niet tussenbeide komen, voor ik het noodsein geef, want wij hebben met een grote overmacht te doen. Een handgemeen moeten wij tot iedere prijs trachten te vermijden. Mist kan ons hier meer baten dan geweld. En kijk goed uit, want het is mogelijk dat ik lichtseinen geef met mijn zaklantaarn.

— Wie is de aanvoerder van de autobrigade?

— Mustard, de vriend van Doherty. Hij heeft het, geloof ik, niet erg op me begrepen, en ik zal op dat heerschap

moeten letten. Hij heeft het geld bij zich om de smokkelkapitein te betalen, en ik wil niet alleen de smokkelwaar, maar ook de koopsom in handen trachten te krijgen. Nu nogmaals: oren en ogen goed opengezet. Parkeer de auto daar bij dat hek, en dan zal ik je de weg wijzen waarlangs je ongeveer halverwege het bergpad uitkomt op... het schouwtoneel van de gebeurtenissen die zich nu gaan afspelen. De boot kan nu ieder ogenblik komen. Dus spoed is gewenst.

De auto werd dicht bij een heg op de berm van de weg neergezet, en toen liepen de drie mannen zo vlug zij konden naar een plek waar het onmogelijk was iets van de zee of van de zeearm te onderscheiden. Zelfs toen de drie mannen eindelijk halt hielden, was er nog altijd niets van water te zien en nog veel minder van een motorboot. Maar de scherpe oren van Raffles hadden een flauw gerucht opgevangen en hij fluisterde zacht:

— De boot komt langzaam aanvaren. Blijf hier, op deze plek. Zie je daar die nauwe spleet tussen die twee spitse rotsblokken? Daar langs voert het pad dat de dragers moeten volgen met hun vracht. Je kunt hen dus zien voorbijgaan, maar zorg zelf niet te worden gezien. En niets doen, alvorens ik je het sein geef. Daarboven, in noordelijke richting, eindigt het pad. Ik kan heel flauw een klein gedeelte van het bovenstuk van de auto onderscheiden. Zij hebben inderdaad alles prachtig geregeld. Maar nu moet ik weg, want mijn afwezigheid zou achterdocht kunnen wekken. Nu moet ik weer Hawkins worden. Tot ziens en opgepast.

Raffles ging het smalle grindpad weer op dat hem op die plek had gebracht, en bereikte langs een omweg de plaats waar de autobrigade zwijgend te wachten stond, gereed om zich als het moest, met de wapens te verdedigen tegen plotseling opdukkende douane-beambten.

HOOFDSTUK VII

WIE IS NUMMER DERTIEN ?

Er verliep ongeveer een kwartier zonder dat er zich iets bijzonders voordeed. Een van de zes onderhield een soort verbindingdienst tussen het aanlegsteigertje en de vrachtauto, en kwam eindelijk hijgend melden, dat de motorboot gemeerd lag, en dat men met het uitladen ging beginnen.

— Dan zullen we het aldus regelen, begon Mustard fluisterend, wij zelve dragen het goedje van het midden van het pad naar boven, en de jongens op de schuit dragen het van de steiger naar het midden. Dat spaart tijd en krachten. Vlug, naar beneden. Een blijft er bij de auto. Oppassen, en het fluitsein als er onraad is. Als het maar even kan, niet schieten, ik hou niet van relletjes.

Toen Raffles naast Mustard het pad begon af te dalen, en langs de spleet in de wand van het holle pad kwam, wierp hij een haastige blik terzijde, maar hij kon niets van Brand en Henderson bespeuren. Zij hadden zich blijkbaar uitmuntend verstoppt.

Toen zij beneden waren zagen zij op

het steigertje een man staan, in een dikke, duffelse jas, en met een zuidwester op het hoofd, die Mustard ongeduldig tegemoet trad, en nijdig fluisterde:

— Je bent bijna tien minuten over je tijd. Wat bliksem, zorg toch, dat alles klopt.

— Neem me niet kwalijk, kapitein, zei Mustard, blijkbaar verlegen, we hebben heus ons best gedaan. Laten we maar gauw beginnen.

De kapitein wilde zich omwenden, om zijn bevelen te geven toen zijn blik op Raffles viel. Hij scheen hem ondanks de duisternis dadelijk te herkennen en zei koeltjes:

— Ben jij hier, Hawkins? Weet nummer dertien daarvan? Pas op, man, haal geen grapjes uit; meer zeg ik je niet.

— Die nummer dertien schijnt een bijzonder machtig heerschap te zijn, overwoog Raffles binnensmonds. Ik ben benieuwd wie of wat hij is.

De kapitein bemoeide zich echter verder niet met de man, die hij als het bendevoofd moest beschouwen, en die

hij toch met zoveel minachting behandelde, en gaf op zachte toon zijn bevelen.

Een paar minuten later was de lossing van het smokkelvaartuig in volle gang. Alles was in een ommezien geregeld. De bemanning van de boot, acht koppen groot, droegen handig en snel de kisten en tonnetjes tot halverwege het rotspad, waar zij werden overgenomen door de leden van de autobrigade. Er werd geen woord gesproken. Iedereen kende zijn taak tot op een prik, en geoefende kruiers hadden het werkje onmogelijk zo stil en zo vlug kunnen verrichten.

Raffles hielp nu en dan een handje mee, maar dat was voornamelijk om in de buurt van de rotsspleet te blijven. Tot twee malen toe ging hij er met de rug naar toe staan, zodat hij de spleet bijna geheel versperde en wist zo, met beide handen achter zich, door middel van zijn zaklantaarn seinen te geven, welke de twee daarboven stellig moesten zien.

Het lossen duurde nog geen vol uur. Toen was de auto zwaar geladen met kisten vol drank die er echter uitzagen als zeepkisten, en ook een bedrieglijk opschrift droegen.

Raffles had echter goed opgelet, en hij wist dat het hoofdbestanddeel van de smokkelwaar, waaraan ook verreweg het meest verdiend werd, de cocaïne, de morfine en de opium, zich in een afzonderlijk kistje bevond, dat met de grootste zorg behandeld werd door Mustard in hoogst eigen persoon. Hij kende ook nauwkeurig de plek waar het in de auto was neergezet, afzonderlijk, zeker om het dadelijk bij de hand te kunnen hebben.

En nu was het ogenblik aangebroken, waarop de afrekening moest plaats heb-

ben.

Dat geschiedde boven aan de pad, bij de auto, die al klaar stond om weg te rijden, met Jerrold achter het stuurwiel.

Mustard had een door kapitein Raleigh getekende kwitantie gekregen, bestudeerde het papier even, knorde volstaan, knoopte zijn duffelse jas los, zijn colbert, een lederen vest, toen nog een lakens vest en uit een goed gesloten binnenzak een dikke portefeuille nemende, die hij Raleigh ter hand stelde, zei hij:

— Daar zitten de duiten in, tel maar na.

— Dat zou ik zo ook wel gedaan hebben, Mustard, zonder dat je het er bij zei, merkte de smokkelkapitein droogjes op, terwijl hij bedaard het geld begon te tellen, hoofdzakelijk bankbiljetten, met nog een honderdtal gouden souvereinen.

Toen deed hij alles weer in de portefeuille, deed er een elastiekje om en stak hem in zijn binnenzak.

Hij groette Mustard en spoedig viel er in de duisternis niets meer van hem te zien.

Hij was juist de rotsspleet omstreeks het midden van het pad gepasseerd, toen een zachte stem vlak achter hem beval:

— Handen op, Raleigh en geef geen klap, of het is met je gedaan.

Raleigh was een man van de praktijk, en hij kende precies de werking van een goede revolver, vooral wanneer de loop rust tussen de vierde en de vijfde rib, en er een man achter geplaatst is die blijkbaar weet wat hij wil. Hij deed het enige dat er in dit geval te doen was, en stak zijn handen omhoog, zijn zorgeloosheid vervloekend, die hem er toe gebracht had, geheel alleen de koop-som in ontvangst te nemen. Hij zag hoe

zich niet zonder moeite een tweede man uit de spleet naar buiten wrong, wiens taak aanbonds duidelijk werd. Deze tweede gedaante knoopte bedaard de bovenkleden van de kapitein los, ontnam hem de portefeuille met het elastiekje, stak die bij zich en fluisterde opgewekt:

— Smerig geld, broer, maar ik ken iemand, die het weer schoon kan maken.

— Neem hem zijn mes en zijn brown-ning af, James, zei de man met de revolver. Raleigh moest het toelaten, dat de reus hem ontlaste van zijn dolkmes, en zijn geladen brownning; hij was wit van woede en knarste met de tanden. Maar wat hielp het hem? Een enkele kreet, en die gekromde vinger om de trekker zou zich nog wat verder krommen, en dit zou zijn laatste smokkeltocht zijn geweest.

En zo moest hij het dan aanhoren, machteloos en knarsetandend, hoe de motor van de auto daarboven werd aanzet en de wagen onder een dof gebrom wegreed.

— Nu zullen ze je wel niet meer horen, als je het soms in je hoofd mocht krijgen te gaan schreeuwen, kapitein. En dat betwijfel ik, want je mocht de veldwachters eens wakker maken. James naar onze wagen.

Ik houd hem zolang in bedwang. Ik geef je honderd meter voorsprong.

— Ruim voldoende mijnheer, zei Henderson met een gul lachje, wrong zich door de spleet, en begon, zo vlug zijn reusachtig lichaam dit toeliet het binnenpaadje te bestijgen. Een minuut later was hij bijna boven, toen hij een luid geschreeuw hoorde en snelle voetstappen achter zich.

— Nu is die drommelse gek toch aan het balken geslagen, bromde de reus nijdig. Het zal hem weinig helpen, denk ik.

Hij liep snel verder en bijna had hij de auto bereikt, toen Brand hem inhaalde en lachend uitriep:

— Hij is schreeuwend naar beneden gerend, zeker om zijn kornuiten te halen. Vlug een beetje, James, we moeten de smokkelauto zo gauw mogelijk zien in te halen, want mylord kon ons wel eens nodig hebben.

Een paar seconden later snorde de wagen voort, over de weg en er werd weldra niets meer vernomen van het woedende geschreeuw der smokkelaars, die zich er niets meer om schenen te bekommeren of soms hier en daar een douane beampte hen kon horen.

Intussen reed de chauffeur van de smokkelauto in snelle vaart naar Londen terug. De leden van de brigade waren in een vrolijke stemming, nu alles tot dusverre zo prachtig gegaan was, en konden nu en dan haast geen weerstand bieden aan de lust, een populair liedje aan te heffen.

Raffles zat in een hoek, op de kist met de kostbare inhoud, en scheen al evenzeer in zijn humeur te zijn als de anderen.

Mustard, die nu en dan zijn richting uitkeek, boog zich nu naar hem toe en zei:

— Wat hebt u daar nu eigenlijk aan gehad, chef? Waarom u die moeite gegeven? Om acht uur moet ik de kist waar je nu op zit aan nummer dertien afleveren, en u zult toch wel niet geloven dat hij u in de winst zal laten delen?

— Dat geloof ik juist wel, antwoordde Raffles glimlachend.

— Bent u zo op dat dragersloon gesteld, net als de andere jongens? riep Mustard verbaasd uit.

— Nu, ik verwacht nog wel iets meer, Mustard, antwoordde Raffles bedaard.

Mustard keek hem aan, alsof hij aan zijn verstand twijfelde, haalde de schouders op, en zei spottend:

— Dat zal nummer dertien zeker dadelijk goedvinden, chef. Je weet niet wat je zegt. Ik zou maar liever voorzichtig zijn en hem niet in de weg lopen, bedenk dat je leven geen oortje waard is, als nummer dertien eens ernstig boos op je wordt.

Hij wilde nog iets zeggen, maar op dat ogenblik reed een blijkbaar zeer snelle auto rakelings de smokkelauto voorbij, zodat de spatborden elkander bijna raakten. De chauffeur moest beschonken zijn want de wagen slingerde op een zeer zonderlinge wijze over de weg, en Jerrold remde verschrikt, bevreesd voor een aanrijding.

Maar in plaats van zoveel mogelijk rechts te houden, zwaaide de kleinere auto op een waarlijk angstwekkende wijze weer naar links toe, zodat Jerrold, wilde hij tenminste niet in de berm gedrukt worden, wel verplicht was te stoppen.

— Wel vervloekt, schreeuwde Mustard woedend, die was opgestaan, om onder de voorkap door en over de schouder van Jerrold uit te kijken. Is die kerel bezopen? Hé daar. Jij, ben je dronken... wat zijn dat voor manieren.

Er kwam geen antwoord.

Mustard kookte van woede.

Binnen een kwartier zou Londen bereikt zijn, en nu kwam deze onvermoede hinderpaal in de weg.

Op hetzelfde ogenblik dat de smokkelauto stopte, deed de kleinere wagen dat ook, op geen twintig passen afstand.

Ineens klonk er een heldere stem van achter de donkere hoek van de smokkelauto:

— Allemaal jullie handen omhoog. Die een vinger verroert krijgt een kogel door zijn kop.

Met een schorre kreet van woede wendde Mustard zich om en daar stond Hawkins, recht overeind in de wagen met een blinkende revolver in ieders vuist.

— Wel vervloekt, brulde de aanvoerder. Wat moet dat betekenen, chef?

— Dat betekent, dat jullie spelletje van deze nacht uitgespeeld is, en in je nadeel beslist, luidde het antwoord.

Naast de chauffeur was een man gezeten, een klein kereltje, dat tersluiks zijn hand naar zijn zak bracht om door de opgeheven armen van zijn makkers heen op de spelbreker te schieten, maar hij werd als door een onweerstaanbare macht opgeheven en zo onzacht op de grond gesmeten, dat hij half suf bleef liggen.

Het was Henderson, die een ogenblikje later door Brand gevolgd, de auto als het ware enterden, en in een ommezien al de smokkelaars daarbinnen ontwapenden.

Mustard, vaalbleek, en die bijna niet spreken kon van woede, moest het toelaten, dat Brand zijn kleren zorgvuldig

doorzocht, en hem tenslotte een notitieboekje ontnam, verborgen in de binnenzijde van zijn vest, dat hij zwiingend aan Raffles overhandigde, die nu een van zijn revolvers opstak en haastig even het boekje doorbladerde.

Er verscheen een glimlach op zijn gelaat, toen hij zacht zei:

— Zo... zo... een boekje met geheimschrift. Nu, daar ben ik zeer sterk in. Hier staat het Nummer dertien, met een kleine toelichting. Ik wed dat ik alles over een paar uur weet.

— En dan zal het je dood zijn, Hawkins, schreeuwde Mustard, die zich nauwelijks bedwingen kon.

— Ik ben Hawkins niet en ik vrees nummer dertien niet, en ik zal zijn geheim doorgronden, en hem overwinnen. Ik ben John Raffles.

Er ging een soort van zucht door de smokkelauto, half van verbazing half van schrik.

Het was alsof plotseling al die mannen met lamheid waren geslagen, alleen maar op het horen van die naam, zodat allen zich als lammeren lieten binden en knevelen en ten overvloede nog vastbinden aan de zware kisten, waarmee de auto gevuld was.

Toen pas stak Raffles ook zijn tweede revolver op, en zei tot Mustard:

— Het zal jullie allen bitter berouwen, schavuiten. Begrijp je nu wat er gebeurd is? Doorzie je het? Zie je nu in dat Doherty nooit de varensgezel werkelijk heeft neergeschoten, dat deze zich zo maar hield, omdat hij een kogelvrij pantser droeg die avond. Begrijp je nu, dat ik die zeeman was? Dringt het tot je door, dat ik het moordplan van Doherty en Rita Nueva bijtijds te weten kwam en de plaats innam van de man, die hun slachtoffer had moeten zijn? Hawkins is nu in mijn macht, en morgen zal hij in handen zijn van de politie even goed trouwens als Doherty en zijn vriendin. De bende van de Rode Ster heeft hiermede opgehouden te bestaan, want ook jullie allen zult binnen tien minuten hier worden weggehaald door de politie, die ik nu aanstonds zal opbellen. En nu zal ik eens met die mijnheer dertien gaan praten.

— En dat zal je einde zijn. Vervloekte rotzak, schreeuwde Mustard, bijna stikkend van woede. Je zult zien wat het betekent, met nummer dertien de strijd te willen aanbinden.

— Het is mogelijk Mustard; wij zullen wel zien, antwoordde Raffles kalm. En zich naar Brand en Henderson wendend, zei hij: Vrienden, die kist met opium nemen wij mee, want die kan ons nog te pas komen. Vlug een beetje, want aanstonds breekt de dag aan.

De kist woog zeker over de honderd kilo maar Henderson had geen hulp nodig om het vrachtje in de bagageruimte

van de Bentley te dragen.

Brand en Raffles volgden. Met een van de aan de boeven ontnomen vlijmscherpe messen doorstak Raffles een van de achterbanden van de smokkelauto, die prompt leegliep.

Toen ging hij kalm naast Brand zitten, die al aan het stuurwiel zat en zei rustig:

— Regelrecht naar Londen en houdt stil bij de eerste de beste apotheek.

Een kwartier later was de smokkelauto met zijn gehele inhoud door een politieovervalwagen gevonden en in beslag genomen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Geheimen van Londen

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE WILD-WEST BOEKEN

VAN fl 73.⁵⁰ VOOR fl 44.²⁵

Betaalbaar met **SLECHTS** fl 4,— of meer p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit : 1. Cactus Clancy wint ! door Stetson Cody. — 2. De duivelmaskers. — 3. De ruziemaker, beide door W.C. Tuttle. — 4. Bloedbroeders. — 5. Dodenrit. — 6. Opdracht des doods. — 7. De dood dreigt, alle door Gladwell Richardson. — 8. Het recht zegeviert. — 9. Tijgers van het wilde westen. — 10. Op goudjacht, alle door Charles H. Snow. — 11. Onschuldig veroordeeld, door Denver Bardwell. — 12. Raddraaiers. — 13. De ware schuldige. — 14. Vals beschuldigd, alle door Peter Field. — 15. Woeftijn der gedoemden, door Clem Colt.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen ; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 73,50, nu **VOOR SLECHTS** fl. 44,25, desgewenst betaalbaar met fl 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 10 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 44.25 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES : LL.

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266